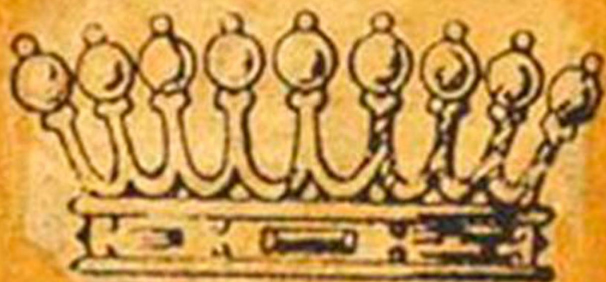
GENE EDWARDS

ISTORIA CELOR TREI REGI

Dedicație

Creștinilor cu inimi frânte care vin din grupuri autoritariste, căutând mângâiere, vindecare și speranță. Fie ca într-un fel sau altul să vă întremați și să mergeți mai departe cu Cel care este slobozenie.

Și creștinilor care ați fost sau sunteți în prezent implicați în experiența ce sfâșie inimile a unei dezbinări în cadrul părtășiei voastre frățești. Fie ca această povestire să vă dea lumină, limpezime și mângâiere. Și fie ca și voi, într-un fel sau altul, să vă întremați și să mergeți mai departe cu Cel care este pace.

Și fie ca împreună să fiți atât de deplin vindecați, încât să mai puteți răspunde chemării Celui care îi cheamă pe toți, pentru că El e totul.

Prefață la ediția a doua

Când am așternut prima dată pe hârtie *Istoria celor trei împărați*, aș fi fost încurajat să știu că va ajunge să treacă măcar prin două sau trei tipăriri. Am subestimat cu totul numărul de creștini distruși de peste tot. Am intenționat ca această carte să se adreseseze unui grup mai mic, creștinilor răniți de mișcări autoritariste. Totuși, o audiență mult mai largă a luat în primire această carte; sunt creștinii loviți adânc de rupturi de biserici și de ciocniri individuale, „de la creștin la creștin."

Am fost destul de mirat de primirea acestei cărți, precum și de faptul că s-a răspândit în toată lumea. Numărul de pastori și lucrători creștini, care au comandat acestă carte în cantități mari pentru a fi distribuită oamenilor lor, a fost aproape fenomenal. Faptul că *Istoria celor trei împărați* a fost transpusă în piese de teatru și a fost citită în public de la amvoane, mi-a schimbat mirarea în uimire. Este evident că există multă durere și suferință în creștinătate despre care rareori se mai spune sau se mai face câte ceva. Sper ca această carte, împreună cu *Letters to A Devastated Christian* (*Scrisori către un creștin distrus*), și *Our Mission* (*Misiunea noastră*) vor servi acestor nevoi.

Prefața autorului

De ce a apărut această carte și care este scopul ei? Răspunsul probabil că poate fi trasat înapoi până la poștașul meu. Pentru un oarecare motiv necunoscut mie, primesc corespondență de la creștini din toată lumea. Cu câțiva ani în urmă au început să sosească scrisori în număr din ce în ce mai mare de la creștini distruși de mișcarea autoritariană, care devenise atât de populară în multe grupări evanghelice. Cu timpul s-a stabilit o reacție împotriva acestei ideologii totalitariene. Un exod în masă a fost curând în curs de desfășurare. Cele spuse de acești fugitivi spirituali sunt deseori îngrozitoare și uneori de necrezut. Nu sunt deloc sigur dacă doctrina în sine e cea care cauzează un asemenea masacru întins sau dacă e punerea în aplicare într-un mod nepotrivit a acestei doctrine. Orice-ar fi, în peste treizeci de ani ca lucrător creștin evanghelic, n-am văzut niciodată ceva care a lovit atât de mulți credincioși și atât de adânc. Naufragiul apare să fie universal și revenirea de pe urma lui lipsește aproape cu desăvârșire.

Această carte reflectă grija pe care o am pentru această mulțime de creștini dezorientați, cu inimi frânte și deseori plini de amărăciune, care-și găsesc acum viețile lor spirituale în ruine și care bâjbâie în căutarea celui mai mic cuvânt dătător de speranță.

Accentul pus pe supunere și pe autoritate în unele cercuri evanghelice este un fenomen relativ recent, astfel încât au apărut puține în scris pentru a-l echilibra sau pentru a-l tempera. Cu siguranță că s-a scris foarte puțin pentru a-i mângâia sau a-i sfătui pe acești creștini virtual distruși. Cartea aceasta, cred, va servi într-o mică măsură pentru a întâmpina această nevoie. Drept să spun, singura lucrare pe care știu s-o mai recomand este mica lucrare clasică de Orwell, *Animal Farm* (*Ferma animalelor*). Îl îndemn—chiar îl implor—pe cel ce citește *Istoria celor trei împărați* să citească și cartea lui Orwell.

Cartea aceasta, dragă cititorule, nu este intenționată în nici un caz să fie praf de pușcă în plus pentru tunul tău spre a-i spulbera mai bine pe adversarii tăi, oricare ți-ar fi vederile. Te rog din inimă să încetezi cu asemenea metode antice și brutale. Intenția acestei cărți este de a a-

duce vindecare individuală și de a ajuta în ceasurile de meditare în singurătate.

Un ultim cuvânt: *Istoria celor trei împărați* are un volum însoțitor intitulat *Letters to a Devastated Christian* (*Scrisori către un creștin distrus*), care a fost scris în mod specific pentru a da sfaturi practice creștinilor care au naufragiat datorită purtării altor creștini. Nădăjduiesc că amândouă volumele vor aduce o notă dătătoare de speranță, chiar dacă este auzită doar ca din depărtare.

Gene Edwards

Istoria celor trei împărați

Au pus împărați fără porunca Mea,
și căpetenii fără știrea Mea...

Osea 8:4

Ei bine, dragă cititorule, cât e de bine să fim din nou împreună! E un privilegiu să petrec timpul acesta cu tine. Îţi mulţumesc pentru că ne-am întâlnit aici, şi sugerez să ne grăbim în sala de teatru, fiindcă văd că deja au început să stingă luminile.

Sunt două locuri rezervate pentru noi, nu prea departe de scenă. Hai repede, să ne aşezăm pe ele.

După câte înţeleg, povestirea e o dramă. Totuşi, cred că n-o vei considera tristă.

Cred că vom descoperi că povestirea e în două părţi. În prima parte vom întâlni un împărat mai bătrân, Saul pe nume, şi un păstoraş tânăr numit David. În partea a doua vom întâlni încă o dată un împărat mai bătrân şi un tânăr. Dar de data aceasta, împăratul este David şi tânărul este Absalom.

Povestirea este un portret (ai putea să-i zici o schiţă în creion) despre supunere şi autoritate în cadrul Împărăţiei lui Dumnezeu.

Ah, au stins luminile, actorii şi-au luat locurile. Audienţa s-a liniştit. Cortina se ridică.

Povestirea noastră a început.

Prolog

Dumnezeul cel viu și atotputernic se întoarse către Gabriel și glăsui astfel:

„Du-te, ia aceste două părți din Mine. Sunt două destine care așteaptă. Fiecăruia dintre ele dă-i o parte din Mine."

Purtând două lumini strălucitoare, pâlpâitoare, de Viață, Gabriel deschise ușa spre tărâmul dintre două universuri și dispăru. Pășise în Aleea Destinelor Nenăscute Încă.

„Am aici două părți din natura lui Dumnezeu. Prima este chiar veșmântul naturii Sale. Când îl înfășori în jurul tău, el te înveșmântează cu suflarea lui Dumnezeu. După cum apele îl împresoară pe cel ce este în largul mării, tot așa chiar suflarea Lui te învăluie. Cu acesta, *vântul care înveșmântează*, vei avea puterea Lui—putere de a supune oștiri, de a umple de rușine pe vrăjmașii lui Dumnezeu și de a duce la împlinire lucrarea Lui pe pământ. Aici este puterea lui Dumnezeu dată în dar. Aici este cufundarea în Duhul."

Un destin păși înainte: „Această parte din Dumnezeu este pentru mine."

„Adevărat," răspunse îngerul. „Și amintește-ți, cine primește o parte atât de mare de putere va fi cu siguranță cunoscut de mulți. Înainte ca umblarea ta pe pământ să se termine, adevăratul tău caracter va fi cunoscut; da, chiar *dezvăluit*, prin această putere. Astfel este destinul tuturor celor ce poartă și mânuiesc această parte, pentru că ea atinge doar omul de dinafară, fără a atinge câtuși de puțin omul dinlăuntru. Puterea de dinafară întotdeauna va dezvălui resursele dinlăuntru, sau lipsa lor."

Primul destinat primi și păși înapoi.

Gabriel vorbi din nou.

„Am aici al doilea dintre cele două elemente ale Dumnezeului Celui viu. Acesta nu este un dar, ci o moștenire. Un dar este purtat de omul de dinafară; o moștenire este sădită adânc înăuntru—ca o sămânță. Totuși, chiar dacă ea este o sămânță atât de mică, ea crește, și în timp umple tot omul dinlăuntru."

Alt destin păși înainte. „Cred că acest element este al meu pentru umblarea mea pe pământ."

„Adevărat," răspunse iarăși îngerul. „Trebuie să-ți spun că ceea ce ți-a fost dat este un lucru slăvit—singurul element din univers cunoscut lui Dumnezeu sau îngerilor care poate schimba inima omenească. Totuși, nici chiar acest element al lui Dumnezeu nu-și poate îndeplini lucrarea, nici nu poate să crească și să-ți umple întreaga-ți făptură dinlăuntru, dacă nu este îmbinat bine. El trebuie să fie amestecat din belșug cu durere, suferință și zdrobire."

Al doilea destinat primi și păși înapoi.

Lângă Gabriel stătea îngerul Cronicar. El scrise cu grijă în catastiful lui datele celor două destine.

„Și ce vor deveni aceste destine după ce vor trece prin ușă înspre universul vizibil?" întrebă Cronicar.

Răspunse Gabriel încet: „Fiecare, la vremea lui, va fi împărat."

Partea I

Capitolul I

Fiul cel mai mic în orice familie poartă două particularități distincte: este considerat a fi și alintat și neinformat. De obicei, puțin se așteaptă de la el. Inevitabil, el dă dovadă de mai puține calități de conducător decât oricare alt copil din familie. El niciodată nu conduce, ci doar urmează, fiindcă nu are pe nimeni mai mic decât el pe care să se învețe să conducă.

Așa este astăzi. Așa era și acum trei mii de ani în urmă, într-un sat numit Betleem, într-o familie cu opt băieți. Primii șapte fii ai lui Isai munceau în gospodăria tatălui lor. Cel mai mic era trimis să hoinărească prin munți, păscând mica turmă de oi a familiei.

În aceste hoinăreli pastorale, mezinul lua întotdeauna două lucruri: o praștie și un instrument mic, ca o chitară. Timp liber pentru un ciobănaș era din plin pe mănoasele întinderi din munți, unde oile pășteau zile întregi pe câte o pajiște liniștită. Dar pe măsură ce timpul trecea și zilele se schimbau în săptămâni, tânărul deveni foarte singuratic. Simțământul că nu avea prieteni, care îi dădea mereu târcoale, se mări. Plângea deseori. Cânta la harfă destul de mult. Avea o voce bună, așa că deseori cânta din gură. Când aceste lucruri nu reușeau să-l mângâie, aduna o grămadă de pietre și, una câte una, le arunca înspre un copac îndepărtat cu o pornire asemănătoare cu furia.

Când o grămadă de pietre se termina, el mergea la copacul zdrelit, își aduna din nou pietrele și își găsea un alt dușman înfrunzit la o depărtare și mai mare.

Se prindea de multe ori în astfel de bătălii solitare.

Acest praștiaș-cântăreț-ciobănaș Îl iubea și pe Domnul său. Noaptea, când toate oile dormeau, privea la focul pe cale să se stingă și pornea să cânte din harfă, începând un concert de unul singur. Cânta imnurile străvechi ale credinței strămoșilor săi. În timp ce cânta, plângea, și în timp ce plângea, de multe ori izbucnea pierdut în laude până ce munții din depărtări îi luau lauda și lacrimile și le treceau unor munți și mai înalți, de unde într-un târziu erau duse până la urechile lui Dumnezeu.

Când nu înălța laude și când nu plângea, se îngrijea de fiecare miel și de fiecare oaie. Când nu era ocupat cu turma, își învârtea prietenoasa lui praștie, o învârtea mereu până când putea spune fiecărei pietre exact unde să meargă.

Odată, pe când cânta din toată puterea lui Dumnezeu, îngerilor, oilor și norilor care treceau, zări un dușman viu: un urs uriaș! Sări înainte. Amândoi se văzură alergând furios înspre același lucru micuț, un mielușel păscând pe o pajiște cu iarbă verde și bogată. Tânărul și ursul se opriră la jumătatea drumului și se învârtiră să se privească în față. În timp ce căuta instinctiv o piatră în buzunar, tânărul își dădu seama: „Curios, dar nu mă tem."

În timpul acesta, fulger cenușiu pe picioare vânjoase, îmblănite, se repezi înspre el cu furie spumegândă. Împins de vigoarea tinereții, el însoți piatra cu pielea praștiei și îndată o piatră netedă de râu șuieră prin văzduh să întâmpine asaltul.

Câteva clipe mai târziu, omul, nu chiar atât de tânăr ca și cu o clipă în urmă, ridică oița și spuse: „Eu sunt păstorul tău și Domnul este păstorul meu."

Și astfel, târziu în noapte, împleti întâmplările zilei într-un cântec. Aruncă imnul acela înspre cer mereu, până când fiecare înger care avea urechi a învățat melodia și versurile. Ei, la rândul lor, au devenit păzitorii acestui cântec minunat și l-au trecut ca balsam vindecător oamenilor cu inimi frânte din toate veacurile care aveau să vină.

Capitolul II

O formă în depărtare alerga către el. Ea crescu și deveni fratele său.

„Fugi!" strigă fratele. „Fugi cât de tare poți. Voi avea eu grijă de turmă."

„De ce?"

„Un bătrân, un înțelept. Vrea să-i vadă pe toți fiii lui Isai și i-a văzut pe toți, în afară de tine."

„Dar de ce?"

„Fugi!"

David fugi. Se opri atât cât să-și recapete suflarea. Apoi, cu sudoarea curgându-i pe obrajii arși de soare, cu fața-i învăpăiată potrivindu-se cu părul creț, roșcat, intră în casa tatălui său, privind cu atenție la tot ce era în jur.

Cel mai tânăr fiu al lui Isai stătu acolo, înalt și vânjos, dar mai mult așa în ochii bătrânului curios decât în ochii oricărui altul din încăpere. Rudeniile nu pot întotdeauna spune când cineva este un om în toată firea, nici măcar când privesc drept la el. Bătrânul văzu. Și încă ceva. Cumva, bătrânul știa ceea ce Dumnezeu știa.

Dumnezeu făcuse o cercetare din casă în casă în toată împărăția, căutând ceva foarte deosebit. Ca rezultat al acestei cercetări, Domnul Dumnezeul cel Atotputernic aflase că acest trubadur cu plămâni de oțel Îl iubea pe Domnul Lui cu o inimă mai curată decât oricare altul pe tot pământul sfânt al lui Israel.

„Îngenunchează," zise cel cu barbă și cu păr lung, cărunt. Aproape ca un împărat, pentru unul care nu mai fusese niciodată în poziția aceea, el îngenunche, și simți untdelemnul scurgându-i-se pe cap. Undeva, în una din cămăruțele minții sale numită „informații din copilărie", se ivi un gând: „Așa fac oamenii când îl fac pe cineva împărat! Samuel mă face... ce?"

Cuvintele evreiești erau mai presus de orice îndoială. Până și copiii le știau.

„Iată unsul Domnului!"

A fost o zi deosebită în viața acelui tânăr, nu credeți? Atunci vi se pare ciudat că acest eveniment remarcabil l-a dus pe tânăr nu la tron, ci la o decadă de agonie infernală și de suferință? În ziua aceea, David a fost înscris nu în linia împărătească, ci în școala frângerii.

Samuel plecă acasă. Fiii lui Isai plecară la război, în afară de unul. Cel mai mic, încă necopt pentru război, primi totuși o avansare în casa tatălui său... de la păstor la om la toate. Acum, îndatorirea lui era să ducă de mâncare fraților lui din primele rânduri. Făcea lucrul acesta tot timpul.

Într-o astfel de vizită pe câmpul de bătălie, el omorî un alt urs, tot așa cum îl omorâse și pe primul. Însă acest urs era înalt de trei metri și era omenesc. În urma acestei isprăvi deosebite, David deveni un erou al poporului său.

Mai târziu, se trezi în palatul unui împărat nebun. Și, în împrejurări tot atât de nebunești ca și împăratul, tânărul avea să învețe multe lucruri absolut necesare.

Capitolul III

David cânta împăratului nebun. Deseori. Muzica îi ajuta mult bătrânului, se pare. Când David cânta, toți se opreau pe coridoarele palatului împărătesc, își întorceau urechile înspre cămara împăratului, ascultau și se minunau. Cum ajunsese acest tânăr în stăpânirea unor cuvinte și a unei muzici atât de minunate?

Cântecul cel mai îndrăgit de toți era acel pe care îl învățase de la mielușel. Le plăcea cântecul acela tot atât de mult cât și îngerilor.

Totuși, împăratul era nebun, și, prin urmare, era invidios. Sau poate că era invers? În orice caz, împăratul se simțea amenințat de David, după cum sunt împărații de multe ori atunci când se află sub ei un tânăr popular și de viitor. Și împăratul știa, precum și David, că acest băiat s-ar putea să-i ia locul în viitor. Dar se va ridica David pe tron pe o cale cinstită, sau murdară? Saul nu știa. Întrebarea aceasta era unul dintre lucrurile care-l scoteau din minți pe împărat.

David era prins într-o poziție foarte stânjenitoare; totuși, în împrejurările în care se afla, părea să aibă o înțelegere adâncă a dramei care se desfășura și în care fusese prins. Părea să înțeleagă ceva ce puțini, chiar dintre cei mai înțelepți din vremea lui, înțelegeau. Ceva ce puțini înțeleg și azi, cu tot numărul mare al celor înțelepți.

Și ce anume?

Dumnezeu nu avea, dar voia foarte mult să aibă, oameni care să trăiască în suferință.

Dumnezeu voia un vas frânt.

Capitolul IV

Împăratul nebun îl vedea pe David ca fiind o amenințare pentru împărăția *împăratului*. Împăratul se pare că nu înțelegea că Dumnezeu este acel care trebuie lăsat să decidă care împărății vor supraviețui căror amenințări. Neștiind aceasta, Saul făcea ceea ce fac toți împărații nebuni. Arunca înspre David cu sulițe. Putea s-o facă. *El* era împărat. Împărații pot face astfel de lucruri. Ei o fac aproape tot timpul. Împărații pretind dreptul de-a arunca sulițe. Toată lumea știe că astfel de oameni au acest drept. Toată lumea o știe foarte, foarte bine. Cum de știe? Pentru că împăratul le-a spus-o de multe, multe ori.

Este oare cu putință ca acest împărat nebun să fi fost *adevăratul* împărat, chiar unsul Domnului?

Cum stau treburile cu împăratul tău? Este el unsul Domnului? Poate că e. Poate că nu e. Nimeni nu poate ști cu siguranță. Oamenii spun că sunt siguri. Ba chiar că știu *cu certitudine*. Dar *nu* știu. Dumnezeu știe. Dar *El* nu spune.

Dacă împăratul vostru este cu adevărat unsul Domnului, și dacă *mai și* aruncă sulițe, atunci sunt câteva lucruri pe care *puteți* să le știți, și să le știți cu siguranță:

Împăratul vostru e cu totul ieșit din minți.

Și este un împărat după rânduiala împăratului Saul.

Capitolul V

Dumnezeu are o universitate. E o școală mică. Puțini se înscriu, dar și mai puțini termină. Ba chiar foarte, foarte puțini.

Dumnezeu are școala aceasta pentru că nu are oameni frânți. În schimb are alte câteva feluri de oameni. Are oameni care pretind că au autoritatea lui Dumnezeu... și nu o au. Oameni care pretind că sunt frânți... și nu sunt. Și oameni care *au* autoritatea lui Dumnezeu, dar sunt nebuni *și* nefrânți. Și mai are, din păcate, o amestecătură a tot ceea ce se află între aceste extreme. Toate acestea le are din plin; dar oameni frânți, aproape deloc.

De ce sunt atât de puțini elevi în școala sfântă de supunere și de frângere a lui Dumnezeu? Pentru că toți cei ce sunt în această școală trebuie să sufere multă durere. Și, după cum poate ați ghicit, de multe ori stăpânitorul nefrânt (pe care Dumnezeu, în atotputernicia Lui, îl alege) este cel care împarte durerea. David a fost odată elev la această școală și Saul a fost mijlocul ales de Dumnezeu pentru a-l zdrobi pe David.

Pe măsură ce împăratul crescu în nebunie, David crescu în pricepere. El știa că Dumnezeu îl pusese în palatul împăratului, sub o autoritate adevărată.

Autoritatea împăratului Saul, *adevărat?* Da, autoritatea aleasă de Dumnezeu. *Aleasă pentru David.* Autoritate nefrântă, într-adevăr. Dar totuși divină în împuternicire.

Da, *așa ceva* este cu putință.

David își trase suflarea, se puse sub autoritatea acestui împărat nebun, și merse mai departe pe calea iadului pe care-l avea de suferit pe pământ.

Capitolul VI

David avea o întrebare: Ce faci când cineva aruncă în tine cu sulița?

Nu vi se pare ciudat că David nu știa răspunsul la această întrebare? Doar toți ceilalți din lume știu ce să facă atunci când se aruncă în ei cu sulița: iei sulița și o arunci înapoi!

„Când cineva aruncă în tine cu sulița, David, smulge-o repede din perete și aruncă-o înapoi. Fii sigur că toată lumea face așa, fără excepție."

Făcând această faptă neînsemnată de a înapoia sulițe aruncate, vei da dovadă de mai multe lucruri: Ești curajos. Aperi dreptatea. Te împotrivești răului cu îndrăzneală. Ești tare și nu te lași călcat în picioare. Nu sprijini nedreptatea sau purtarea necinstită împotriva cuiva. Ești apărătorul credinței, purtătorul făcliei, cel care dă pe față orice erezie. Nu accepți să ți se greșească. Toate aceste însușiri se combină apoi să dovedească faptul că ești, evident, un candidat pentru a fi împărat. Da, poate că *tu* ești unsul Domnului.

După rânduiala împăratului Saul.

Există și posibilitatea ca la douăzeci de ani după încoronare, *tu* să fii cel mai îndemânatic sulițaș din toată împărăția. Și, cu siguranță, până atunci vei fi...

Cu totul ieșit din minți.

Capitolul VII

Spre deosebire de oricare altul în istoria aruncării cu sulița, David *nu* știa ce să facă atunci când se arunca în el cu sulița. El nu arunca sulițele lui Saul înapoi. Nici nu-și făcea sulițe de-ale lui pe care să le arunce. Era ceva deosebit în David. El doar se ferea.

Ce poate face un om, și mai ales un tânăr, când împăratul se hotărăște să-l folosească drept țintă pentru antrenament? Ce se întâmplă dacă tânărul se hotărăște să nu înapoieze complimentul?

În primul rând, el trebuie să pretindă că nu poate vedea suliţe. Chiar şi atunci când ele vin drept înspre el. În al doilea rând, trebuie să înveţe să se ferească foarte repede. În sfârşit, el trebuie să pretindă că nu s-a întâmplat absolut nimic.

Poţi spune cu uşurinţă când cineva a fost lovit de o suliţă. El devine adânc umbrit de amărăciune. David n-a fost lovit niciodată. Cu timpul, a învăţat o taină foarte bine păstrată. A descoperit trei lucruri care l-au păzit de a fi lovit vreodată.

Unu, niciodată să nu înveţi nimic despre arta rafinată şi uşor de stăpânit a aruncării suliţei. Doi, fereşte-te de tovărăşia tuturor aruncătorilor de suliţe. Şi trei, ţine-ţi gura bine închisă.

În felul acesta, suliţele nu te vor atinge niciodată, nici chiar atunci când îţi străpung inima.

Capitolul VIII

„Împăratul meu este ieşit din minţi. Cel puţin aşa mi se pare. Ce pot face?"

Mai întâi recunoaşte acest fapt, care nu se schimbă niciodată: Nu poţi spune (nimeni dintre noi nu poate) cine este unsul Domnului şi cine nu. Unii împăraţi, despre care toţi s-ar jura că sunt după rânduiala împăratului Saul, sunt de fapt după rânduiala lui David. Şi alţii, despre care toată lumea s-ar jura că sunt după rânduiala lui David, sunt de fapt după rânduiala împăratului Saul. Cine are dreptate? Cine poate şti? De al cui glas asculţi? *Nici un om* nu este îndeajuns de înţelept ca să poată dezlega această taină. Tot ceea ce putem face e să ne-nvârtim încoace şi-ncolo punându-ne întrebarea:

„Este omul acesta unsul Domnului, şi dacă e, este el după rânduiala împăratului Saul?"

Învaţă această întrebare pe dinafară, foarte bine. S-ar putea să trebuiască să ţi-o pui de zeci de mii de ori de ori. Mai ales dacă eşti locuitorul unui pământ al cărui împărat s-ar putea să fie ieşit din minţi.

S-ar putea să nu pară a fi aşa greu a-ţi pune această întrebare, dar este. Mai ales atunci când plângi în hohote... şi te fereşti de suliţe... şi eşti ispitit să arunci una înapoi... şi eşti încurajat de alţii să o faci. Când toată raţiunea, judecata sănătoasă, logica şi inteligenţa ta şi simţul tău practic sunt de acord. Dar aminteşte-ţi în lacrimile tale: tu ştii doar întrebarea, nu şi răspunsul.

Nimeni nu ştie răspunsul.

Afară de Dumnezeu.
Și El *niciodată* nu spune.

Capitolul IX

„Nu mi-a plăcut ultimul capitol. A ocolit problema. Sunt în situația lui David, și sufăr din greu. Ce să fac atunci când împărăția în care sunt este cârmuită de un împărat purtător de sulițe? Oare să plec? Și dacă plec, cum să plec? Mai precis, ce *face* un om în mijlocul unei întreceri de aruncat cu cuțitul?"

Ei bine, dacă nu ți-a plăcut întrebarea din ultimul capitol, n-o să-ți placă nici răspunsul din capitolul acesta.

Răspunsul este: „Ești înjunghiat de moarte."

„La ce folos este faptul acesta? Sau ce bine se găsește în el?"

Ți-ai îndreptat privirea asupra unui fals împărat Saul. Atâta timp cât te uiți la împăratul tău, vei da vina pe el și numai pe el, pentru prezentul tău infernal. Bagă de seamă, fiindcă Dumnezeu Își are ochii *Lui* ațintiți asupra unui alt împărat Saul. Nu acel văzut, care stă acolo sus și aruncă în tine cu sulițe. Nu, Dumnezeu se uită la *un alt* Împărat Saul. Unul tot așa de rău—ba poate și mai rău.

Dumnezeu se uită la împăratul Saul din *tine.*

„*Din* mine?!"

Saul este în sângele tău, în măduva oaselor tale. El alcătuiește însăși carnea și mușchii inimii tale. El este amestecat în sufletul tău. El locuiește în nucleii atomilor tăi.

Împăratul Saul este una cu tine.

Tu ești împăratul Saul!

El suflă în plămânii noștri și bate în pieptul fiecăruia dintre noi. Este doar o singură cale de-a scăpa de el. El trebuie nimicit cu desăvârșire.

Poate că aceasta nu ți se va părea un compliment, dar cel puțin acum știi de ce Dumnezeu te-a pus sub cineva care *s-ar putea* foarte bine să fie împăratul Saul.

David, păstorul, ar fi crescut să devină împăratul Saul II, însă Dumnezeu l-a tăiat pe Saul din inima lui David. Fiindcă veni vorba, operația a ținut ani întregi și a fost o experiență brutală care aproape că l-a omorât pe pacient. Și care au fost scalpelul și cleștișorul pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a-l scoate pe acest Saul dinlăuntru?

Dumnezeu l-a folosit pe Saul cel de dinafară.

Împăratul Saul a căutat să-l nimicească pe David, dar n-a reușit decât să devină doica lui Dumnezeu pentru a-l omorî pe Saul care cutreiera peșterile sufletului lui David. Da, este adevărat că David a fost practic nimicit în cursul acestui proces, dar așa a trebuit să fie. Altfel, Saul cel din el ar fi supraviețuit.

David și-a acceptat soarta. El a îmbrățișat împrejurările nemiloase. Nu și-a ridicat brațul și nu s-a împotrivit. Nici nu s-a fălit cu pioșenia lui. În tăcere și singurătate și-a purtat încercarea. De aceea a fost rănit adânc. Întreaga sa ființă dinlăuntru a fost mutilată. Personalitatea lui a fost alterată. Când necazul cel greu a trecut, David abia putea fi recunoscut.

Nu ai fost mulțumit cu răspunsul din capitolul trecut? Atunci probabil că nu-ți place nici răspunsul din capitolul acesta.

Nimănui dintre noi nu-i place.

Afară de Dumnezeu.

Capitolul X

Cum știe un om când este în sfârșit vremea de a-l părăsi pe unsul Domnului—mai ales pe unsul Domnului după rânduiala împăratului Saul?

David n-a luat niciodată această hotărâre. Unsul Domnului a luat-o pentru el. Chiar porunca împăratului a pus capăt acestei probleme. „Hăituiți-l până-l prindeți! Omorâți-l ca pe-un câine!“ Numai atunci a plecat David. Nu, a fugit. Chiar și atunci, el niciodată nu a rostit un cuvânt și nu și-a ridicat brațul împotriva lui Saul. Te rog să observi aceasta: David nu a dezbinat împărăția la plecare. Nu a luat o parte din popor cu el. A plecat *singur*.

Singur. Singur *de tot*. Împăratul Saul II niciodată nu face așa ceva. El totdeauna îi ia pe cei care „insistă să vină și ei.“

Da, oamenii insistă să vină cu tine, nu-i așa? Ei vor să te ajute să întemeiezi împărăția împăratului Saul II.

Astfel de oameni *niciodată* nu sunt în stare să plece singuri.

Dar David a plecat singur. Vezi tu, adevăratul uns al Domnului poate pleca singur.

Este doar *un singur fel* de a părăsi o împărăție: *Singur*.

Cu totul singur.

Capitolul XI

Peșterile nu sunt locul cel mai bun pentru a prinde curaj. Există o anume asemănare între toate peșterile, nu contează în câte ai trăit. Întunecate. Umede. Reci. Învechite. O peșteră devine și mai rea atunci când ești singurul ei locuitor... și în depărtare poți auzi câinii lătrând.

Dar câteodată, când câinii și vânătorii nu erau pe-aproape, prada cânta. Începea jos, apoi își ridica glasul și cânta cântecul pe care-l învățase de la mielușel. Pereții peșterii răsunau răspunzând fiecărei note, după cum odinioară munții. Muzica se rostogolea adânc în întunecimea peșterii și curând devenea un cor răsunător care-l îngâna.

Acum avea mai puțin decât avusese când era păstor, căci acum n-avea harfă, nici soare, nici măcar tovărășia oilor. Amintirile de la curte se destrămaseră. Cea mai mare ambiție a lui David nu se ridica acum mai presus de toiagul unui păstor. *Totul* era stors din el.

Cânta mult.

Însoțea fiecare notă cu câte o lacrimă.

Cât e de ciudat ce se poate naște din suferință, nu-i așa?

Acolo, în peșterile acelea, înecat în suferința cântecului său și în cântecul suferinței sale, David cu ușurință deveni cel mai mare făuritor de imnuri și cel mai mare mângâietor de inimi frânte pe care lumea l-a cunoscut vreodată.

Capitolul XII

Fugea—prin câmpii jilave și prin albii mâloase de râu. Uneori câinii veneau până pe-aproape; uneori chiar îl *găseau*. Dar picioarele iuți, râurile și gropile mocirloase, îl ascundeau. Își lua hrana din câmpii, scotea rădăcini de pe marginea drumului, dormea în copaci, se ascundea în șanțuri, se târa prin mărăcini și noroi. Alerga zile întregi—fără să îndrăznească a se opri ori a mânca. Bea apa ploilor. Pe jumătate gol, murdar din cap până-n picioare, mergea înainte, se împiedica, se târa și se trăgea cu unghiile.

Acum peșterile erau palate. Gropile erau casă.

În vremuri trecute, mamele întotdeauna spuseseră copiilor lor că dacă nu se purtau frumos, atunci vor ajunge ca bețivul târgului. Aceasta nu se mai întâmpla. Acum ele aveau o poveste mai bună, mai

înspăimântătoare. „Fii cuminte, sau o s-ajungi ca uriașul acela ucigaș."

În Ierusalim, când oamenii învățau despre a fi supuși împăraților și despre a cinsti pe unsul Domnului, David era exemplul preferat. „Vezi, așa face Domnul oamenilor răzvrătiți." Ascultătorii mai tineri se cutremurau la gândul acesta și se hotărau cu seriozitate să n-aibă nimic de-a face cu răzvrătirea.

Așa era pe-atunci, așa este acum, așa va fi în veci.

Mult mai târziu, David a ajuns într-un alt ținut, având o măsură mică, foarte mică de siguranță. Și aici a fost temut, urât, vorbit de rău pe nedrept și s-au urzit planuri împotriva lui. De câteva ori a dat față cu moartea.

Acestea au fost ceasurile cele mai grele ale lui David. Tu știi că ele au fost chiar zilele înainte ca el s-ajungă împărat, dar el nu știa. El credea că aceasta era partea lui pe vecie.

Suferința dădea naștere. Umilința se năștea.

După socoteala pământească, era un om nimicit; după socoteala cerului, unul frânt.

Capitolul XIII

Și alții au trebuit să fugă pe măsură ce nebunia împăratului a crescut. Mai întâi câte unul, apoi trei, apoi zece, și în cele din urmă cu sutele. După o căutare îndelungată, unii dintre acești fugari au luat legătura cu David. Nu-l văzuseră de mult timp.

Adevărul a fost că atunci când l-au văzut din nou, pur și simplu nu l-au recunoscut. Se schimbase; personalitatea lui, firea lui se schimbaseră adânc. Vorbea mai puțin. Îl iubea pe Dumnezeu mai mult. Cânta altfel. Nu mai auziseră niciodată aceste cântece. Unele erau nespus de fermecătoare, dar altele făceau să-ți înghețe sângele în vene.

Cei ce l-au găsit și s-au hotărât să-i fie tovarăși de pribegie erau o adunătură jalnică, de nimic; tâlhari, mincinoși, nemulțumiți, învinuitori, oameni răzvrătiți cu inimi răzvrătite. Erau orbi de furie împotriva împăratului și, prin urmare, împotriva oricui era în conducere. Ei ar fi fost mari scandalagii în paradis, dacă ar fi putut vreodată să intre acolo.

David nu i-a condus. Nu le împărtășea sentimentele. Totuși, ei au început să-l urmeze fără să fie chemați.

El nu le-a vorbit niciodată de autoritate. Nu le-a vorbit niciodată de supunere; dar, unui om, ei se supuseră. Nu le-a impus nici un regulament. Legalitatea nu este un cuvânt care se găsește în vocabularul fugarilor. Cu toate acestea, ei își curățară viețile pe dinafară. Cu timpul, viețile lor lăuntrice începură și ele să se schimbe.

Ei nu se temeau de supunere sau de autoritate; nici măcar nu se gândeau la așa un lucru, cu atât mai puțin să discute despre el. Atunci de ce îl urmau? Ei nu-l urmau, de fapt. Era doar faptul că el era... ei bine... David. Pentru aceasta nu era nevoie de explicație.

Și astfel, pentru prima oară, adevărata domnie își avu nașterea.

Capitolul XIV

„De ce, David, de ce?"

Locul era o altă peșteră fără nume.

Oamenii se învârteau fără astâmpăr. Cu încetul, începură să se potolească, stingheriți. Toți erau la fel de nelămuriți ca și Ioab, care în sfârșit dădea glas întrebărilor lor.

Ioab voia răspunsuri. Chiar atunci!

David ar fi trebuit să pară stânjenit, sau cel puțin să se apere. Dar cu el nu se petrecea nici una, nici alta. Privea dincolo de Ioab, ca un om care se uită spre un tărâm pe care numai el îl poate vedea.

Ioab merse drept în fața lui David, privi jos înspre el, și începu a-și tuna nemulțumirile.

„De multe ori aproape că te-a omorât cu sulița în palatul lui. Am văzut-o cu ochii mei. În sfârșit, ai fugit. Ani întregi nu ai fost decât un iepure pe care el l-a hăituit. Mai mult decât atât, toată lumea crede minciunile pe care le spune despre tine. El însuși, împăratul, a venit, căutând fiecare peșteră și gaură din pământ să te găsească și să te omoare ca pe-un câine. Dar în noaptea asta *tu* l-ai avut *pe el* chiar la vârful suliței lui și n-ai făcut nimic!

„Uite-te la noi. Suntem *iarăși* ca niște sălbăticiuni. Mai puțin de-un ceas în urmă ai fi putut să ne izbăvești pe toți. Da, toți am fi putut fi liberi, chiar acum! Liberi! Și Israelul. Și el ar fi putut fi liber. De ce, David, de ce n-ai pus capăt acestor ani de suferință?"

Urmă o tăcere lungă. Oamenii se foiră din noi, neliniștiți. Nu erau învățați să-l vadă pe David mustrat.

„Fiindcă," spuse David foarte încet (și cu o blândețe care părea să spună, 'Am auzit ce-ai întrebat, dar nu și felul în care ai întrebat'),

„fiindcă odată, cu mult timp în urmă, el nu era ieșit din minți. Era tânăr. Era mare. Mare în ochii lui Dumnezeu și în ochii oamenilor. Și Dumnezeu a fost Acela care l-a făcut împărat—Dumnezeu—nu oamenii."

Ioab izbucni înapoi: „Dar acum este *ieșit din minți!* Și Dumnezeu nu mai este cu el. Și, David, să știi c-o să te omoare!"

De data aceast,a răspunsul lui David izbucni învăpăiat:

„Mai bine să mă omoare el decât să-i învăț căile. Mai bine să mă omoare el, decât să ajung ca el. Nu vreau să umblu pe căile care-i fac pe împărați să-și iasă din minți. N-o să arunc sulițe, nici n-o să las ura să-mi crească în inimă. Nu mă voi răzbuna. Nici acum. Nici în veci de veci!"

Ioab nu putu îndura un asemenea răspuns fără judecată. Se năpusti afară în întuneric.

În noaptea aceea oamenii merseră la culcare pe piatra rece și udă și murmurară despre părerile distorsionate și masochiste ale conducătorului lor cu privire la relațiile cu împărații, mai ales cu cei ieșiți din minți.

Și îngerii merseră la culcare în seara aceea, și visară, în amurgul acelei zile foarte rare, că Dumnezeu încă mai poate să dea autoritatea Lui unui vas de încredere.

Capitolul XV

Ce fel de om era Saul? Cine era acesta care se făcuse dușmanul lui David? Uns de Dumnezeu. Izbăvitor al lui Israel. Și totuși amintit mai mult pentru nebunia lui.

Uită reclama proastă de presă. Uită reportajele înțepătoare. Uită de reputația lui. Uită-te la fapte. Saul era una din cele mai mărețe figuri din istoria omenirii. Era un băiat de la munca câmpului, un adevărat copil de la țară. Era înalt, chipeș, și îndrăgit.

Era botezat în Duhul lui Dumnezeu.

Venea și dintr-o familie bună; adică, din neamul lui făceau parte unele dintre marile figuri istorice ale întregii omeniri. Avraam, Israel, Moise—aceștia erau strămoșii lui.

Îți amintești de cele petrecute înainte? Avraam întemeiase un popor. Moise scosese acest popor de sub robie. Iosua îi făcuse acestui popor intrarea în ținutul care le fusese promis de Dumnezeu. Judecătorii vegheaseră toată lucrarea pentru a nu se destrăma într-un haos

deplin. Atunci a venit Saul. Saul a fost acela care i-a luat pe acești oameni și i-a contopit într-o împărăție unită.

Saul a unit un popor și a întemeiat o împărăție. Puțini oameni au făcut aceasta vreodată. El a înființat o oștire din nimic. A câștigat bătălii prin puterea lui Dumnezeu, i-a înfrânt mereu pe vrăjmași, cum puțini oameni au făcut vreodată. Amintește-ți aceasta, și mai amintește-ți că acest om era cufundat în Duhul. Mai mult decât atât, el era un prooroc. Duhul cobora asupra lui cu putere și autoritate. El făcea și spunea lucruri nemaipomenite și totul era datorită puterii Duhului care era peste el.

El era tot ceea ce oamenii caută astăzi să fie... împuternicit de Duhul Sfânt... în stare să facă imposibilul... pentru Dumnezeu. Un conducător, ales de Dumnezeu, cu putere de la Dumnezeu.

Lui Saul i s-a dat o autoritate care este numai a lui Dumnezeu. El era unsul lui Dumnezeu, și Dumnezeu se purta cu el în felul acela.

El mai era și ros de invidie, în stare să omoare și să trăiască în întunecime sufletească.

Este vreo morală în contradicțiile acestea? Da, și ea va spulbera multe din ideile tale despre putere, despre oameni mari sub ungerea lui Dumnezeu și despre Dumnezeu Însuși.

Mulți oameni se roagă pentru puterea lui Dumnezeu. Tot mai mulți în fiecare an. Acele rugăciuni sună puternice, sincere, evlavioase și fără vreun motiv pregătit dinainte. Totuși, sub o asemenea rugăciune și fervoare se ascunde ambiția, o dorință nesățioasă de faimă, dorința de a fi considerat un uriaș în cele duhovnicești. Omul care se roagă o asemenea rugăciune s-ar putea nici să n-o știe, dar asemenea motive și dorințe întunecate sălășuiesc în inima lui... în inima *ta*.

Chiar și atunci când oamenii se roagă aceste rugăciuni, ei sunt goi pe dinlăuntru. Înăuntru este foarte puțină creștere spirituală. Rugăciunea pentru putere este calea iute și scurtă, care ocolește creșterea dinlăuntru.

Este o deosebire foarte mare între înveșmântarea pe dinafară cu puterea Duhului și umplerea pe dinlăuntru cu viața Duhului. În primul caz, omul ascuns al inimii poate rămâne neschimbat, în ciuda puterii. În al doilea caz, monstrul lăuntric este tratat cum se cuvine.

Un lucru interesant la Dumnezeu: El aude toate cererile acelea de putere pe care tinerii înflăcărați le ridică (în fiecare generație) și le dă răspuns! Foarte des El aprobă cererile acelea pentru putere, pentru autoritate. Uneori, răspunzându-le, El spune „da“ unor vase foarte nevrednice.

Dă El putere oamenilor nevrednici? Puterea Lui? Chiar dacă ei sunt o grămadă de oase moarte pe dinlăuntru?

De ce face Dumnezeu așa ceva? Răspunsul este atât simplu cât și izbitor. Uneori El dă unor vase nevrednice o măsură mai mare de putere pentru ca, în timp, *adevărata* stare de goliciune lăuntrică a acelor oameni să fie descoperită, astfel încât toți să o poată vedea.

Așa că gândește-te bine când îl auzi pe negustorul de putere. Adu-ți aminte: uneori Dumnezeu dă putere oamenilor pentru motive nevăzute. Un om poate trăi în cel mai murdar păcat și darul de dinafară încă va lucra perfect. Darurile lui Dumnezeu, odată date, nu mai sunt luate înapoi. Nici chiar în prezența păcatului. Mai mult decât atât, unii oameni care trăiesc chiar astfel de vieți *sunt* unșii Domnului... în ochii Domnului. Saul a fost o dovadă vie a acestui fapt.

Darurile nu sunt luate înapoi. Îngrozitor, nu-i așa?

Dacă ești tânăr și n-ai văzut niciodată astfel de lucruri, poți să fii sigur că le vei vedea cândva în următorii patruzeci de ani. Oameni foarte dăruiți și foarte puternici... vestiți ca fiind conducători în Împărăția lui Dumnezeu, fac niște lucruri foarte întunecate și urâte.

De ce are lumea nevoie? De oameni dăruiți, împuterniciți pe dinafară? Sau de oameni frânți, schimbați pe dinlăuntru?

Ține minte că unii dintre oamenii cărora li s-a dat chiar puterea lui Dumnezeu au ridicat oștiri, au învins vrăjmașul, au înălțat lucrări mari ale lui Dumnezeu, au propovăduit și au proorocit cu putere și elocvență neasemuită...

Și au aruncat sulițe,
Și au urât pe alți oameni,
Și au lovit în alți oameni,
Și au urzit să omoare,
Și au proorocit dezgoliți,
Și chiar s-au sfătuit cu vrăjitoarele.

Capitolul XVI

„Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Omul sub care mă aflu: cred că este un împărat Saul. Cum pot ști sigur?"

Nu ne este dat nouă să știm. Și adu-ți aminte, chiar și cei ce sunt Saul sunt deseori unșii Domnului.

Vezi tu, totdeauna sunt oameni—peste tot, în orice vreme, și în orice grupare—care se vor ridica și-ți vor spune: „Omul acela este du-

pă rânduiala împăratului Saul." În timp ce altul, tot atât de sigur, se va ridica să declare: „Nu, el este unsul Domnului după rânduiala lui David." Nici un om nu poate ști *cu adevărat* care dintre cei doi are dreptate. Și dacă se întâmplă să stai la balcon și să te uiți în jos spre acești doi oameni strigând unul la altul, poți să te întrebi după care rânduială sunt *ei*, dacă sunt după vreuna.

Adu-ți aminte, conducătorul tău poate fi un David.

„Așa ceva este cu neputință!"

Este oare? Cei mai mulți dintre noi cunoaștem cel puțin doi oameni din seminția lui David care au fost condamnați și răstigniți de alții. De oameni care erau întru totul siguri că cei pe care-i răstigneau *nu* erau Davizi.

Și dacă nu știi despre două asemenea cazuri, cu siguranță că știi despre unul.

Oamenii care merg după Saulii dintre noi deseori îi răstignesc pe Davizii dintre noi.

Cine, atunci, poate ști cine este un David și cine este un Saul?

Dumnezeu știe. Dar El n-o să spună.

Vei fi tu atât de sigur că împăratul tău este un Saul și nu un David încât să fii gata să iei locul lui Dumnezeu și să te războiești împotriva lui Saul al tău? Dacă-i așa, atunci să-i mulțumim lui Dumnezeu că n-ai trăit în zilele în care Golgota era în folosință.

Atunci ce poți să faci? Foarte puțin. Poate chiar nimic.

Totuși, trecerea timpului și purtarea conducătorului tău pe măsură ce trece timpul dezvăluie multe lucruri despre el.

Și trecerea timpului și felul în care te porți față de acel conducător, fie el David ori Saul, dezvăluie multe lucruri despre *tine*.

Capitolul XVII

La două generații după domnia lui Saul, un tânăr se înscrise cu entuziasm în rândurile oștirii lui Israel sub un împărat nou—nepotul lui David. Curând el începu să audă istorisiri despre vitejii lui David. Se hotărî să afle dacă vreunul dintre acei viteji mai trăia, să stea de vorbă cu el, deși socotise că un asemenea om ar avea peste o sută de ani.

În sfârșit află că, bineînțeles, un asemenea om încă mai trăia. Aflând cam pe unde se găsea, tânărul se grăbi spre locuința lui. Cu neliniște, chiar cu șovăială, bătu la ușă. Ușa se deschise încet. În fața

lui era un uriaș de om, cărunt... nu, albit... și zbârcit dincolo de orice așteptare.

„Dumneata ești, domnule, unul dintre vitejii lui David de demult, unul dintre oamenii aceia despre care am auzit atâtea?"

Bătrânul cercetă pentru un timp fața tânărului, trăsăturile și uniforma lui. Apoi, cu o voce învechită dar hotărâtă, îi răspunse, fără să-și ia o clipă privirea de pe fața lui.

„Dacă mă întrebi de sunt un fost tâlhar și locuitor al peșterilor și unul care l-a urmat pe un fugar isteric care suspina mereu, atunci da, am fost unul dintre 'vitejii lui David'."

Își îndreptă umerii cu aceste cuvinte din urmă; totuși, fraza i se sfâr-i într-un zâmbet pe sub mustață.

„Cum, tu îl faci pe Marele Împărat să pară un slăbănog! N-a fost el cel mai mare dintre toți conducătorii?"

„N-a fost un slăbănog," spuse bătrânul. Apoi, cumpănind motivul prezenței nerăbdătoare a tânărului la ușa sa, răspunse cu înțelepciune și blândețe: „Nici n-a fost un conducător mare."

„Atunci ce a fost, bunule domn? Pentru că am venit să învăț căile Marelui Împărat și a... hmm... vitejilor lui. Care *a fost* măreția lui David?"

„Văd că ai ambițiile caracteristice tinereții," spuse bătrânul luptător. Mi se pare foarte clar că visezi ca într-o zi să conduci oameni." Se opri, apoi continuă gânditor. „Da, îți voi spune despre măreția împăratului meu, dar cuvintele mele s-ar putea să te surprindă."

Ochii bătrânului se umplură de lacrimi pe măsură ce se gândi întâi la David și apoi la neghiobul de împărat de curând încoronat.

„Îți voi spune despre împăratul meu și despre măreția lui.

„Împăratul meu nu m-a amenințat niciodată așa cum face al vostru. Noul vostru împărat și-a început domnia cu legi, reguli, regulamente și teamă. Amintirea cea mai limpede pe care o am despre împăratul meu, când locuiam în peșteri, este că viața lui era una de *supunere.* Da, David mi-a arătat supunere, *nu* autoritate. M-a învățat nu leacurile grabnice ale regulilor și ale legilor, ci arta răbdării. Aceea mi-a schimbat viața. Legalitatea nu este nimic altceva decât modul unui conducător de a se feri de suferință.

„Rânduielile au fost născocite de bătrâni ca să poată merge la culcare mai devreme! Oamenii care pălăvrăgesc despre autoritate dovedesc doar că nu au așa ceva. Și împărații care țin cuvântări despre supunere doar își trădează două temeri din inimile lor: nu sunt siguri că într-adevăr sunt adevărați conducători, trimiși de Dumnezeu. *Și* trăiesc într-o frică de moarte de vreo răzvrătire.

„Împăratul meu nu vorbea despre supunere în fața lui. El nu se temea de vreo răzvrătire... pentru că... pentru că nu-i păsa dacă era detronat!

„David m-a învățat să pierd, nu să câștig. Să dau, nu să iau. El mi-a arătat că conducătorul este cel care îndură neajunsurile, și nu cel care-l urmează. El nu ne-a împărțit suferință, ci ne-a păzit de ea.

„El m-a învățat că autoritatea face loc răzvrătirii, mai ales atunci când acea răzvrătire nu este nimic mai primejdios decât imaturitatea sau poate prostia." Bătrânul își amintea vădit de unele întâmplări foarte încordate și poate chiar vesele din peșteri.

„Nu," spuse el, acum cu o mică măsură de elocvență în voce, „autoritatea de la Dumnezeu nu se teme de provocatori, nu se apără și nici nu-i pasă dacă trebuie să fie detronată.

„Aceea a fost măreția mare... *adevăratului* Împărat."

Bătrânul dădu să plece. Mânia și noblețea se vedeau deslușit în portul lui când se înturnă. Îl privi pe tânăr încă o dată, tunând o ultimă salvă: „Cât despre autoritatea pe care o avea David: oamenii care n-o au, vorbesc despre ea tot timpul. 'Supune-te, supune-te'—asta-i tot ce-auzi. David avea autoritate, dar nu cred că și-a dat seama vreodată de așa ceva! Noi eram șase sute de oameni buni de nimic și cu un conducător plângăreț. Asta-i tot ce eram!"

Acelea fură ultimele cuvinte pe care tânărul ostaș le auzi de la bătrânul luptător. Coborând înapoi în drum, se întrebă dacă va mai fi vreodată fericit slujind sub Roboam.

Capitolul XVIII

Acum, că am ajuns la capătul studiului nostru despre Saul și David, simți că ai fost ajutat într-o mare măsură? Cum adică? Acum ești sigur că omul sub care ești nu este cu adevărat de la Dumnezeu... sau, dacă este, el este în cel mai bun caz doar un Saul? O, cât de siguri putem fi noi muritorii... despre lucruri pe care nici măcar îngerii nu le știu.

Dă-mi voie să te întreb atunci, ce-ai de gând să faci cu această cunoștință nou dobândită? Da, știu că tu însuți nu ești nici un Saul, nici un David... ci doar un simplu locuitor al ținutului. Ai de gând, totuși, să-ți împărtășești noile descoperiri cu câțiva prieteni? Înțeleg. Poate că atunci ar trebui să te previn că există o primejdie strâns legată de această cunoștință nouă și puternică pe care o ai. O schimbare ciudată

poate lua loc chiar în inima ta. Vezi tu, este cu putință... dar stai puțin!

Ce văd acolo? Acolo! În ceața aceea îndepărtată din spatele tău. Întoarce-te. Vezi? Ce-i acea figură spectrală care-și croiește calea prin negură? .Mi se pare că sigur l-am mai văzut înainte.

Uită-te îndeaproape. Nu-i oare cu putință să deslușim ce face?

Pare că s-a aplecat peste un cufăr străvechi. Da, l-a deschis.

Cine-i? Și *ce* face?

A tras ceva din cufăr. O mantie? E un fel de pelerină. O pune pe el! I se potrivește de minune, căzându-i peste umeri ca o mantie.

Ce mai urmează? Își bagă iar mâna în cufărul acela. Știu c-am mai văzut persoana aceea undeva. Ce scoate de data asta? O pavăză? Nu, un blazon. Da, un blazon al vreunui ordin străvechi, de mult uitat. Îl ține ridicat, ca unul care și-ar însuși ordinul acela pentru sine! Cine este omul acela? Portul. Statura. Ținuta. Le-am mai văzut înainte. Sunt sigur.

Ah! A ieșit din ceață la lumină. Acum îl vom vedea deslușit.

Fața aceea. Nu cumva ești tu?

Da. Așa-i. *Tu* ești. Tu, care poți deosebi cu atâta pricepere prezența unui Saul nevrednic!

Du-te! Uită-te-n oglindă. Omul acela ești *tu*!

Uită-te și la numele de pe blazon.

Iată: ABSALOM AL DOILEA!!!

Partea a II-a

Capitolul XIX

„Iată! Uite că vine David!“

Zâmbete largi, câteva chicoteli și râsete potolite.

„Vezi! E David, nimic mai prejos.“

Iarăși, rânjete largi, o unduire a mâinii, distracție potolită.

„Ăla nu-i David,“ sări un tânăr către însoțitorul lui, cum mergeau pe marginea drumului. „De ce vorbesc în felul ăsta? Omul acela *nu* e David!“

„Adevărat, fiule, nu-i David. E doar Absalom, venind dinspre poartă.“

„De ce-l numesc David?“ întrebă băiatul, privind înapoi peste umăr la bărbatul chipeș din car, cu cincizeci de oameni alergând înaintea lui.

„Pentru că ne amintește tuturora de David când era tânăr. Și pentru că suntem atât de bucuroși că este un tânăr așa de minunat care să ia într-o zi locul lui David. Poate și pentru că Absalom arată mai bine decât David. S-ar putea să fie cel mai frumos bărbat din câți trăiesc.“

„Va ajunge Absalom împărat în curând? Chiar, câți ani are David? E aproape de ceasul morții?“

„Bineînțeles că nu, fiule. Ia să vedem... câți ani are David? Probabil cam tot atâția câți avea Împăratul Saul când i s-a sfârșit domnia.“

„Câți ani are Absalom?“

„Cam tot atâția câți avea David pe când Saul încerca din răsputeri să-l omoare.“

„David este de vârsta lui Saul. Absalom este la vârsta când David a ajuns împărat pentru prima dată,“ cugetă băiatul. Merseră în tăcere pentru un timp. Băiatul, vădit adâncit în gânduri, vorbi din nou.

„Saul era foarte aspru cu David, nu-i așa?“

„Da, foarte.“

„O să se poarte Împăratul David în același fel cu Absalom? O să fie David aspru cu Absalom?“

Părintele se opri să cugete asupra întrebării, dar copilul continuă: „Dacă David se poartă rău cu Absalom, se va purta Absalom așa frumos cum s-a purtat David?“

„Copile, viitorul ne-o va spune. Vai, ce întrebări pui! Dacă atunci când o să crești o să știi să răspunzi așa cum știi acuma să întrebi, cu siguranță că vei fi cunoscut ca cel mai înțelept om de pe fața pământului.“

Cei doi cotiră înspre poarta palatului.

Capitolul XX

Te încălzea la inimă să cunoști un om care vedea lucrurile atât de limpede. Pătrunzător. Da, acesta era cuvântul care-l descria cel mai bine—pătrunzător. El putea răzbate până la miezul oricărei probleme.

Oamenii se simțeau în siguranță doar prin faptul că erau cu el. Chiar le era dor să-și petreacă timpul cu el. Vorbind cu el, își dădeau seama că ei înșiși erau mai înțelepți decât crezuseră. Așa o descoperire îi făcea să se simtă bine. Pe măsură ce discuta problemă după problemă și soluție după soluție, oamenii începură să aștepte cu nerăbdare ziua când el va fi conducătorul lor. El putea îndrepta atâtea nedreptăți. Le dădea speranță.

Dar acest bărbat falnic și pătrunzător niciodată nu va grăbi intenționat ziua domniei lui, de aceasta erau încredințați. El era mult prea smerit, prea plin de respect față de conducătorul prezent. Cei din jurul lui începură să fie nemulțumiți de faptul că trebuiau să tot aștepte pentru zilele mai bune ale domniei acestui bărbat.

Cu cât ședeau mai mult în odaia lui și vorbeau, cu atât își dădeau seama că erau lucruri ce lipseau cu desăvârșire din împărăție. Da, lipseau lucruri la care ei nici nu se gândiseră vreodată. Și probleme. Ieșeau la lumină probleme despre care ei nici nu visaseră vreodată. Da, într-adevăr creșteau în înțelepciune și pătrundere.

Pe măsură ce zilele treceau, tot mai mulți dintre ei veniră să asculte. Zvonul se împrăștie repede. „Aici e unul care înțelege și care are răspunsurile.“ Cei nemulțumiți veniră. Ascultară. Puseră întrebări. Primiră răspunsuri minunate și începură să nădăjduiască.

Capete se plecară în încuviințare. Visuri se născură. Cu timpul, începură să se țină tot mai multe asemenea întruniri. Ideile se schimbară în istorisiri, istorisiri despre nedreptăți pe care alții poate că le-ar fi considerat de mică însemnătate. Dar nu ascultătorul acesta! El era

plin de compasiune. Pe măsură ce cei dimprejurul lui vorbeau, nedreptățile dezvăluite păreau să crească în număr și gravitate. Cu fiecare istorisire nouă, oamenii erau și mai indignați cu privire la nedreptatea care acum părea să fie întinsă peste tot.

Dar tânărul înțelept ședea tăcut și n-adăuga nici o vorbă acestor murmure. Vedeți voi, el era prea nobil. Totdeauna își încheia discuțiile de seară cu o vorbă de apreciere către cei în răspundere...

Dar ar fi fost prea mult să te aștepți ca orice om să șeadă în tăcere pentru totdeauna. Această înșiruire de nedreptăți fără sfârșit nu putea decât să-l întărâte chiar și pe omul cel mai plin de respect. Chiar și cei mai neprihăniți cu inima ar fi cuprinși de mânie. (Și omul acesta era cu siguranță cel mai neprihănit cu inima!)

Un om atât de plin de compătimire nu-și putea întoarce mereu fața de la aceste suferințe, nici nu putea să tacă pentru totdeauna. Un asemenea caracter nobil trebuia să-și ridice glasul odată și-odată.

În sfârșit, partizanii lui, pe care el se jura că nu-i are, ajunseră aproape vineți. Pătrunderea lor cu privire la facerile de rău din împărăție nu numai că creștea, ba încă dădea pe deasupra. Cu toții voiau să ia măsuri cu privire la acele nedreptăți fără de sfârșit.

În cele din urmă se păru că falnicul tânăr s-ar putea să cedeze. La început fusese doar un cuvânt. Mai târziu, o frază. Inimile oamenilor tresăltară. Veselia, chiar bucuria, domni. În sfârșit, noblețea din el se ridica să lucreze. Dar nu! El îi preveni să nu-l înțeleagă greșit. Era întristat, e drept, dar nu-și putea ridica glasul împotriva celor în scaune de răspundere. Nu, nici vorbă. Oricât de mari erau plângerile, oricât de îndreptățite. El *nu* o s-o facă.

Totuși, suferea din ce în ce mai mult. Era vădit că unele vești îi pricinuiau suferințe adânci. În sfârșit, dreapta lui mânie izbucni în cuvinte pline de putere, reci, stăpânite. „Asemenea lucruri n-ar trebui să se întâmple." Se ridică, cu ochii învăpăiați. „Dacă aș fi eu în răspundere, uite-așa aș face... "

Și cu aceste cuvinte, răzvrătirea se aprinse. Adică se aprinse în toți, fără unul. Cu bărbatul cel mai nobil și mai neprihănit din încăpere, lucrurile stăteau altfel.

Răzvrătirea fusese în inima lui de ani de zile.

Capitolul XXI

„Înţeleptule!"

„Da."

„Înţeleptule, îmi poţi da o clipă din timpul tău?"

„Cum să nu. Am timp berechet."

„Chiar acum te-ai întors de la o întrunire de prieteni în casa lui Absalom, aşa-i?"

„Da, e adevărat."

„N-ai vrea oare să împărtăşeşti din impresiile pe care ţi le-ai făcut cât ai fost acolo?"

„Vrei să zici o impresie generală despre Absalom şi prietenii lui?"

„Da, atât ar fi de-ajuns."

„Ei bine, să ştii că am întâlnit mulţi oameni ca Absalom. Mulţi."

„Atunci cu cine se aseamănă el?"

„El e şi sincer şi plin de ambiţie. O contradicţie, poate, dar totuşi e adevărat. Poate că este sincer cu privire la unele din spusele lui. Dar ambiţia lui va ţine mult timp după ce-şi va da seama de neputinţa lui de-a împlini lucrurile pe care le făgăduieşte. Îndreptarea nedreptăţilor întotdeauna ajunge ceva secundar înălţării la putere."

„Îmi pare rău, înţeleptule, dar nu înţeleg."

„Mă gândesc la două lucruri. La o întrunire, pe când Absalom răspundea întrebărilor, el susţinea cu tărie că ar trebui să fie mai multă slobozenie în împărăţie. Tuturor le-a plăcut aşa ceva. 'Un popor ar trebui să fie condus numai de Dumnezeu, şi nu de oameni', a spus el. 'Oamenii ar trebui să facă doar ceea ce ei se simt îndemnaţi de Dumnezeu să facă.' Cred că astea i-au fost cuvintele.

„La o altă întrunire a vorbit despre marile planuri pe care le avea pentru împărăţia lui Dumnezeu—despre marile înfăptuiri de care poporul era în stare. Pe de altă parte, a vorbit despre multele schimbări pe care le-ar face în felul în care împărăţia este cârmuită. Deşi n-a părut să-şi dea seama, a făcut două afirmaţii ireconciliabile. Multe schimbări, şi mai multă slobozenie.

„Da, într-adevăr, el îmi aminteşte de mulţi alţi oameni pe care i-am întâlnit în scurgerea anilor."

„Înţeleptule, cred c-am priceput toate cele ce-ai spus, dar nu ştiu sigur dacă înţeleg exact încotro ţinteşti."

„Absalom visează. Visează despre cele ce-ar trebui să fie, despre ceea ce va *fi:* 'Iată ce voi face', zice el. Dar ca să-şi împlinească acele visuri, el are nevoie de sprijinul poporului. Ah, acesta este lucrul pe

care oamenii îl trec cu vederea. Asemenea visuri se sprijină întru totul pe presupunerea că poporul lui Dumnezeu va fi de partea noului conducător, că *toți* vor vedea cum vede el. Asemenea oameni nu văd nici o problemă în propria lor împărăție din viitor. S-ar putea ca oamenii să urmeze și s-ar putea să nu urmeze.

„Cel mult, poporul Domnului va urma un conducător pentru câteva zile. Ei niciodată nu stau cu cineva vreme îndelungată. De obicei, oamenii fac ce vreau. Pot fi stăviliți așa ca să facă pe placul cuiva pentru o vreme, dar nu pentru mult. Oamenii n-o să muncească prea greu, nici chiar dacă-L urmează pe *Dumnezeu*.

„Ce-o să facă Absalom când oamenii o să-nceteze să-l mai urmeze pe *el* de bunăvoie? Ei, asta-i într-adevăr o întrebare!

„Vezi tu, nu este nici o împărăție fără neînțelegeri. Chiar și Dumnezeu Și-a avut criticii Lui în ceruri, știi tu. Toate împărățiile urmează o cale plină de hârtoape. Și oamenii, mai ales oamenii lui Dumnezeu, niciodată nu urmează un vis în unison. Nu. Ca să înfăptuiască tot ceea despre ce el a vorbit astă-seară va fi nevoie de vreme îndelungată. Nu toți vor voi să se supună. Va fi el totuși hotărât să-și ducă toate visurile la îndeplinire? Dacă da, atunci Absalom nu are decât o singură cale de ales: dictatura. Dacă nu, își va duce la îndeplinire puține dintre mărețele sale visuri, sau poate chiar nici unul. Dacă devine dictator, te pot încredința că în viitorul nu prea îndepărtat, poporul va fi nemulțumit de el, după cum este de împăratul de acum. Da, dacă Absalom ajunge împărat, curând după aceea vei vedea noi întâlniri ca aceasta de la care tocmai m-am întors astă-seară... doar cu fețe noi, visuri noi și urzeli pentru o nouă răzvrătire, de astă dată *împotriva* lui Absalom. Apoi, când *Absalom* va auzi de o asemenea întrunire și despre planuri cu privire la o răzvrătire, n-o să aibă decât o singură cale de ales."

„Ce crezi c-o să facă, Înțeleptule?"

„Răzvrătiții care se urcă pe tron prin răzvrătire nu au răbdare cu alți răzvrătiți și cu răzvrătirile lor. Când Absalom va fi pus față în față cu răzvrătirea, el va deveni un tiran. Atunci va fi de zece ori răul pe care îl vede acum în împăratul vostru. Va înăbuși răzvrătirea și va domni cu un braț de fier... și cu frică. Va înlătura toată opoziția. Aceasta este întotdeauna partea din urmă a răzvrătirilor pline de fală. Astfel va fi calea lui Absalom dacă ia tronul de la David."

„Dar Înțeleptule, n-au fost unele răzvrătiri de folos, dând afară brute și despoți?"

„O, da, câteva. Dar îți amintesc: Această împărăție este deosebită de toate celelalte. Această împărăție este alcătuită din poporul lui

Dumnezeu. Este o împărăție duhovnicească. Îți spun cu încredințare, nici o răzvrătire în împărăția lui Dumnezeu nu este potrivită, nici nu poate fi vreodată binecuvântată pe deplin."

„De ce spui lucrul acesta, Înțeleptule?"

„Din mai multe motive. Unul este clar. Pe tărâm duhovnicesc, un om care conduce o răzvrătire, a dovedit deja, oricât de mărețe i-ar fi cuvintele sau cât de îngerești căile, că are o fire dedată la critică, un caracter fără scrupule și motive ascunse în inimă. Drept vorbind, e un tâlhar. Aduce nemulțumire și neliniște în ținut și apoi ori pune mâna pe putere, ori adună adepți. Pe adepții pe care-i strânge îi folosește să-și întemeieze propria-i domnie. Un asemenea început prăpădit, ridicat pe temeliile răzvrătirii... Nu, Dumnezeu niciodată nu cinstește dezbinarea pe meleagurile Lui.

„Mi se pare ciudat faptul că oamenii care se simt îndreptățiți în a împărți împărăția lui Dumnezeu nu se simt în stare să meargă altundeva, în alt ținut, să ridice o împărăție cu totul nouă. Nu, ei trebuie să fure de la un alt conducător. Niciodată n-am văzut excepția. Totdeauna par să aibă nevoie de cel puțin câțiva adepți gata împachetați.

„Îi sperie și pe cei mai buni dintre bărbați să înceapă cu mâinile goale și singuri. Faptul acesta mai arată și o mulțime de lucruri despre cât sunt ei de siguri că Dumnezeu este cu ei. Fiecare cuvânt al lor, dacă e văzut în lumina potrivită, spune despre nesiguranța lor.

„Sunt multe ținuturi neîntinate și fără stăpânire. Sunt mulți oameni în alte locuri așteptând să urmeze un împărat adevărat, un adevărat om al lui Dumnezeu. Mai spun încă o dată. (Sunt unii care spun că de multe ori mă repet.) De ce nu-și iau așa-zișii 'împărați și prooroci' tălpășița în liniște, singuri, să-și găsească un alt neam într-alt loc și să înalțe acolo împărăția pe care o au în vedere?

„Oamenii care conduc răzvrătiri pe tărâm duhovnicesc sunt oameni nevrednici. Nu sunt excepții. Și acum trebuie să plec. Trebuie să intru în parada care trece."

„Spune-mi, Înțeleptule, cum te cheamă?"

„Cum mă cheamă? Eu sunt Istoria."

Capitolul XXII

David stătea privind de pe balconul terasei cu grădini a palatului său. Luminile din casele Cetății Sfinte clipeau sub el. Din spa-

tele lui se apropie un om. David oftă și fără a se-nturna, vorbi. „Da, Ioab, care-i situația?"

„Știi?"

„Știu," răspunse el în șoaptă.

„De cât timp ai știut?" întrebă Ioab cu surprindere nerăbdătoare.

„De luni, de ani, poate de zece ani. Poate c-am știut-o de treizeci de ani."

Ioab nu era sigur, după răspunsul acesta, dacă vorbeau despre același lucru. Doar Absalom n-avea cu mult peste treizeci de ani. „Domnia-ta, despre Absalom vorbesc," spuse el, puțin îndoielnic.

„Și eu la fel," spuse împăratul.

„Dac-ai știut de-atâta timp, de ce nu l-ai oprit?"

„Tocmai îmi puneam și eu aceeași întrebare."

„Să ți-l opresc eu?"

David se întoarse dintr-o mișcare. Într-o clipă, întrebarea lui Ioab îi lămurise nehotărârea.

„Să nu-l oprești! Să nu-i spui nici măcar o vorbă. Nici să nu-l vorbești de rău. Să nu-i lași nici pe alții să vobească de rău despre el sau despre ceea ce face."

„Dar atunci n-o să ia împărăția?"

David oftă din nou, încet, încet. Pentru o clipă șovăi între lacrimi și un zâmbet. Apoi zâmbi ușor și zise: „Da, poate că o va lua."

„Și tu ce-o să faci? Ai planuri?"

„Nu. Nici unul. Drept să-ți spun, habar n-am ce să fac. Am luptat în multe bătălii și am stat în fața multor împresurări. De obicei am știut ce să fac. Dar de data aceasta, mă pot bizui doar pe învățăturile căpătate în tinerețe. Calea pe care am urmat-o în vremea aceea mi se pare cea mai bună cale pe care-o pot urma acum."

„Și care era calea aceea?"

„Să nu fac absolut nimic."

Capitolul XXIII

David era din nou singur. Încet, liniștit, merse de-a lungul grădinii sale de pe acoperiș. Într-un târziu se opri și își vorbi cu voce tare.

„Am așteptat, Absalom; am așteptat și am privit ani întregi. M-am întrebat mereu: 'Ce este în inima acestui tânăr?' Și acum știu. Vei face ceva de negândit. Vei dezbina, Absalom, chiar împărăția lui Dumnezeu. Toate celelalte au fost doar vorbe."

David tăcu pentru o clipă. Apoi, aproape cuprins de uimire, vorbi, într-o voce abia auzită. „Absalom nu se dă îndărăt de la a dezbina ***Împărăția lui Dumnezeu.***

„Acum știu. El caută susținători. Cel puțin nu-și întoarce fața de la ei! Deși pare minunat de neprihănit și de o noblețe vestită, totuși el dezbină. Susținătorii lui se înmulțesc, deși el pretinde plin de încredințare că nu are nici unul."

Vreme îndelungată David nu mai zise nimic. Într-un sfârșit, cu o urmă de umor în cuvinte, începu să-și vorbească. „Ei bine, bunule Împărat David, una dintre nelămuriri ți-e rezolvată. Te afli în mijlocul unei dezbinări și s-ar putea foarte bine să fii dat jos de pe scaunul de domnie. Acum, la a doua nelămurire." Se opri, își ridică mâna și se întrebă, schițând un gest de fatalitate: „Ce *vei* face?"

„Împărăția atârnă în cumpănă. Se pare că am de ales din două căi: să pierd totul, sau să fiu un Saul. Pot să-l opresc pe Absalom. N-am decât să fiu un Saul. În anii bătrâneții mele, să ajung acum un Saul? Simt că Însuși Domnul așteaptă hotărârea mea.

„Să fiu acum un Saul?" se întrebă el din nou, de data aceasta cu glas tare.

O voce dinapoi răspunse: „Bunule împărat, el n-a fost un David față de tine."

David se întoarse. Era Abișai, care se apropiase fără de veste.

„E un loc tare îngrămădit, terasa asta," împunse David.

„Domnia-ta!?" zise Abișai.

„Nimic. E de-ajuns să spun că n-am fost fără oaspeți astăzi—o zi în care aș fi ales singurătatea. Ce mi-ai zis? De fapt, ce-am zis eu?"

„Ai zis, 'Să fiu un Saul cu Absalom?' și eu am răspuns, 'El n-a fost un David tânăr cu tine.'"

„Niciodată nu m-am ridicat împotriva lui Saul. Niciodată n-am încercat să dezbin împărăția câtă vreme a domnit. Asta vrei să zici?"

„Mai mult," răspunse Abișai cu tărie. „Saul a fost rău față de tine și ți-a făcut viața chin. Tu n-ai răspuns decât cu respect și cu propria-ți suferință adâncă. Relele care s-au întâmplat în zilele acelea veneau doar dintr-o singură parte. Toate au căzut pe tine. Totuși tu ai fi putut dezbina împărăția și poate că l-ai fi putut răsturna pe Saul. Decât să faci așa ceva, tu mai degrabă te-ai strâns și ai părăsit împărăția. Mai degrabă ai fugit decât să pricinuiești dezbinare. Ți-ai primejduit viața pentru unitate, și ți-ai pecetluit buzele și ochii față de toate nedreptățile lui. Ai avut mai multe pricini pentru a te răzvrăti decât orice om din istoria împărăției acesteia sau a oricărei alte împărății care-a fost sau care va fi vreodată. Absalom trebuie să se învârtă mult să-

şi alcătuiască lista lui de nedreptăţi... dintre care puţine sunt însemnate, aş adăuga eu. S-a purtat Absalom cum te-ai purtat tu? Te-a cinstit Absalom? A căutat el să păstreze împărăţia? S-a împotrivit Absalom să vorbească împotriva ta? I-a respins el pe susţinători? A părăsit Absalom ţinutul să-i ferească împărţirea în bucăţi? A fost Absalom plin de respect? A purtat Absalom suferinţa grea în tăcere? Au căzut relele asupra lui Absalom?

„Nu, el este doar neprihănit şi nobil!"

Ultimele cuvinte ale lui Abişai ieşiră parcă în bucăţi. Apoi începu din nou, de data aceasta cu mai multă solemnitate.

„Plângerile lui sunt neînsemnate faţă de plângerile tale îndreptăţite împotriva lui Saul. Niciodată nu te-ai purtat rău cu Saul. Şi n-ai fost niciodată, în nici un fel, nedrept faţă de Absalom."

David îl opri cu un zâmbet amar. „Se pare că am un dar de a-i face pe tineri şi bătrâni să mă urască fără pricină. În tinereţe m-au lovit cei bătrâni; când sunt bătrân, mă lovesc cei tineri. Ce realizare de minune!"

„Ce vreau eu să spun," continuă Abişai, „e că Absalom nu e David. Prin urmare te întreb: De ce nu opreşti răzvrătirea aceasta? O-preşte-l, ticălosul... "

„Bagă de seamă, Abişai. Adu-ţi amine că el mai e şi fiul împăratului. Niciodată nu trebuie să vorbim de rău pe fiul unui împărat."

„Bunule împărat, îţi amintesc că te-ai împotrivit să-ţi ridici sabia sau suliţa măcar o dată împotriva lui Saul. Mai spun o dată. Absalom vorbeşte împotriva ta zi şi noapte. Într-o zi, curând, o să ridice o oştire împotriva ta. Ce, un popor! Poporul *acesta*! Tânărul Absalom nu este tânărul David. Te sfătuiesc să-l opreşti!"

„Tu îmi ceri, Abişai, să devin un Saul," răspunse cu greu David.

„Nu. Spun că el nu-i David. Opreşte-l!"

„Şi dacă-l opresc, o să mai fiu eu un David? Dacă-l opresc, n-o să fiu un Saul?" întrebă împăratul, străpungându-l cu ochii pe Abişai. „Abişai, ca să-l opresc trebuie să fiu ori un Saul, ori un Absalom."

„Împăratul meu şi prietenul meu, îţi spun cu drag: uneori cred că eşti puţin ieşit din minţi."

„Da, pot vedea de ce," chicoti David.

„Dragă împărate, Saul a fost un împărat rău. Absalom este, în unele privinţe, o întrupare mai tânără a lui Saul. Doar tu eşti statornic. Tu eşti mereu păstoraşul cu inima frântă. Spune-mi drept, ce-ai de gând?"

„Până acum, n-am fost sigur. Dar acum sunt încredinţat. În tinereţea mea n-am fost un Absalom. În bătrâneţea mea nu voi fi un Sa-

ul. În tinerețea mea, chiar după vorbele tale, am fost David. În bătrânețea mea încă am de gând să fiu David. Chiar dacă mă costă un scaun de domnie, o împărăție, și poate chiar capul."

Abișai nu mai zise nimic pentru o vreme. Apoi, încet, vorbi, încredințându-se că a înțeles însemnătatea hotărârii lui David.

„N-ai fost un Absalom; nu vei fi un Saul. Domnia-ta, dacă nu voiești să-l supui pe Absalom, atunci aș fi de părere să ne pregătim să părăsim împărăția, căci Absalom va domni cu siguranță."

„Doar cu atâta siguranță cu cât Împăratul Saul l-a omorât pe păstoraș," răspunse înțelept bătrânul împărat.

„Ce?" zise Abișai, tresărind.

„Gândește-te asupra acestui lucru, Abișai. Dumnezeu a izbăvit odată pe un păstoraș fără apărare de un împărat puternic și ieșit din minți. El încă poate izbăvi un cârmuitor bătrân de un răzvrătit tânăr și ambițios."

„Îți subestimezi dușmanul," întoarse Abișai.

„Îl subesimezi pe Dumnezeul meu," răspunse David cu seninătate.

„Dar de ce, David? De ce să nu lupți?"

„Îți voi răspunde. Dacă-ți mai amintești—pentru că erai acolo—odată am dat același răspuns lui Ioab într-o peșteră cu multă vreme în urmă!

„E mai bine să fiu învins, chiar omorât, decât să învăț căile unui... Saul, *sau* căile unui Absalom. Împărăția nu-i *atât* de prețioasă. Lasă-l s-o aibă, dacă aceasta e voia Domnului. Mai spun încă o dată: *Nu* voi învăța nici căile unor Sauli, nici a unor Absalomi!

„Și acum, fiind un om înaintat în vârstă, mai pot adăuga o vorbă pe care poate n-aș fi știut-o atunci. Abișai, nici un om nu-și cunoaște inima lui însuși. Eu, cel puțin, sigur n-o știu pe-a mea. Numai Dumnezeu știe. Să apăr neînsemnatul meu ținut în numele lui Dumnezeu? Să arunc sulițe, să urzesc și să dezbin... și să omor sufletele oamenilor, dacă nu trupurile lor... ca să apăr împărăția *mea*? N-am ridicat un deget să *ajung* împărat. Nici să susțin o împărăție. Nici chiar Împărăția lui Dumnezeu! Dumnezeu m-a pus aici. Nu este răspunderea mea să iau sau să *păstrez* autoritatea. Nu-ți dai seama?—s-ar putea să fie chiar voia *Lui* ca toate aceste lucruri să se întâmple. Mi se pare că dacă ar vrea, Dumnezeu ar putea apăra și susține împărăția chiar și acum. Doar e împărăția *Lui*.

„După cum am spus, nici un om nu-și cunoaște inima. Eu n-o știu pe-a mea. Cine știe ce-i în inima mea cu adevărat? S-ar putea ca în ochii lui Dumnezeu să nu mai fiu vrednic să domnesc. Poate că El a terminat-o cu mine. Poate că e voia Lui ca Absalom să domnească.

Drept să spun, nu ştiu. Dar dacă aceasta-i voia Lui, o voiesc şi eu. Dumnezeu s-ar putea să fi ajuns la capăt cu mine.

„Orice tânăr răzvrătit care-şi ridică braţul împotriva unuia pe care-l crede un Saul, sau orice împărat bătrân care-şi ridică braţul împotriva unuia pe care-l crede un Absalom, s-ar putea—în adevăr—să-şi ridice braţul împotriva voinţei lui Dumnezeu.

„În orice caz, nu voi ridica braţul! N-aş arăta puţin cam ciudat încercând să rămân în stăpânire când Dumnezeu ar vrea să cad?"

„Dar ştii că Absalom nu ar trebui să fie împărat!" răspunse Abişai cu nemulţumire.

„Ştiu eu oare? Nici un om nu ştie. Numai Dumnezeu ştie, şi El n-a vorbit. Nu mă voi lupta să fiu împărat sau să rămân împărat. Să vină Dumnezeu deseară şi să ia scaunul de domnie, împărăţia şi... " vocea lui David tremură: „şi *ungerea* Sa de la mine. Eu caut voia Lui, nu puterea Lui. Mai spun o dată. Doresc voia Lui mai mult decât doresc un loc de conducere. S-ar putea ca El să fi terminat cu mine."

„Împărate David," veni o voce dinapoia celor doi bărbaţi.

„Da? O, un purtător de veşti. Ce-i?"

„Absalom. Vrea să te vadă pentru o clipă. Vrea să-ţi ceară încuviinţare să meargă la Hebron să înalţe o jertfă."

„David", zise Abişai răguşit, „ştii ce-nseamnă asta de fapt, nu-i aşa?"

„Da."

„Şi ştii ce-o să facă dacă-l laşi să plece?"

„Da."

David se întoarse către purtătorul de veşti. „Spune-i lui Absalom că vin într-o clipă."

David mai aruncă o privire la cetatea liniştită de dedesubt, se întoarse, şi merse spre uşă.

„*O să-l laşi* să meargă la Hebron?" vru să ştie Abişai.

„O să-l las," spuse împăratul tuturor împăraţilor. „Da, o să-l las." Apoi se întoarse către purtătorul de veşti. „Acesta este pentru mine un ceas întunecat. După ce voi fi terminat de vorbit cu Absalom, o să mă retrag. Mâine să pregăteşti un prooroc să vină la mine pentru sfătuire. Sau pe-un cărturar. Dacă mă gândesc mai bine, trimite-l pe Ţadoc, marele preot. Întreabă-l dacă poate să se întâlnească aici cu mine, după jertfa de seară."

Abişai mai vorbi o dată, de data aceasta cu blândeţe. Preţuirea îi licări pe faţă. „Bunule împărat, îţi mulţumesc."

„Pentru ce?" întrebă împăratul, întorcându-se nedumerit în prag.

„Nu pentru ceea ce ai făcut, ci pentru ceea ce *nu* ai făcut. Îți mulțumesc pentru că *nu* ai aruncat sulițe, pentru că nu te-ai răzvrătit împotriva împăraților, pentru că n-ai dat pe față un om din conducere atunci când era atât de neajutorat, pentru că n-ai dezbinat o împărăție, pentru că n-ai lovit tineri Absalomi care arată foarte mult ca Davizi tineri, dar nu sunt."

Se opri. „Și îți mulțumesc pentru suferință, pentru a fi gata de-a pierde totul. Mulțumesc pentru că ai dat lui Dumnezeu mână liberă să sfârșească și chiar să nimicească Împărăția ta—dacă-I e pe plac. Îți mulțumesc pentru că ai fost o pildă pentru noi toți.

„Și mai mult decât orice," chicoti el, „îți mulțumesc că nu te-ai sfătuit cu vrăjitoarele."

Capitolul XXIV

„Natan!"

„Ce...? O, tu ești, Țadoc."

„Iartă-mă că mă bag, dar te privesc de câteva clipe. Erai gata să intri în odaia scaunului de domnie, cred, să-l vezi pe Împărat?"

„Da, Țadoc. Asta am vrut să fac, dar m-am socotit mai bine. Împăratul n-are nevoie de mine."

„Sunt dezamăgit, Natan. După judecata mea, împăratul are mare nevoie de tine. Are de înfruntat cea mai grea încercare din viața lui. Nu sunt deloc încredințat că poate trece peste o încercare atât de aspră cum e aceasta."

„El *deja* a trecut această încercare, Țadoc," se împotrivi Natan cu o încredințare în glas care purta mărturie adevărului că el era un prooroc al lui Dumnezeu.

„Deja a trecut încercarea aceasta? Să-mi fie cu iertare, Natan, dar habar n-am despre ce vorbești. Criza aceasta, după cum bine știi, abia a început."

„Țadoc, împăratul tău a trecut *această* încercare demult, pe când era încă tânăr."

„Vorbești de Saul? Dar aceea, prietene, a fost cu totul altă treabă."

„Nicidecum. Este *cu totul* la fel. În adevăr, nu este nici o deosebire. După cum David s-a purtat față de Dumnezeul lui și față de bărbatul de deasupra lui în ceasul acela de demult... tot așa se va purta și acum față de Dumnezeul lui și față de bărbatul care se află sub el. Nu poate fi nici o deosebire. Niciodată.

„E adevărat, împrejurările pot fi schimbate... puţin. Foarte puţin, aş adăuga. Dar inima...! Ah, inima este mereu aceeaşi.

„Ţadoc, totdeauna am fost mulţumitor că Saul a fost *primul* nostru împărat. Mă cutremur când mă gândesc la necazurile pe care le-ar fi pricinuit dacă, tânăr fiind, s-ar fi găsit sub un alt împărat. Nu este nici o deosebire adevărată între omul care descoperă că are un Saul în viaţa lui şi omul care descoperă că are un Absalom în viaţa lui. În amândouă împrejurările, inima stricată îşi va găsi 'îndreptăţirea'. Saulii lumii acesteia niciodată nu pot vedea un David; ei pot vedea doar pe Absalom. Absalomii lumii acesteia niciodată nu pot vedea un David; ei pot vedea doar pe Saul."

„Şi inima neprihănită?" întrebă Ţadoc.

„Ah, acum acesta-i într-adevăr un lucru foarte rar. Cum se poartă o inimă frântă şi o voinţă frântă cu un Absalom? În acelaşi fel în care s-a purtat cu un Saul? În curând vom şti şi noi, Ţadoc!

„Tu şi cu mine n-am avut cinstea de-a fi de faţă când David a ajuns la ceasul lui de hotărâre în ce l-a privit pe Saul. Avem cinstea de-a fi de faţă în ceasul lui de hotărâre în ce-l priveşte pe Absalom. Cât despre mine, am de gând să privesc foarte îndeaproape această dramă ce se desfăşoară; şi făcând aşa, mă aştept să trag o învăţătură sau două. Însemnează cuvintele mele: David îşi va croi o cale prin treaba aceasta şi va trece încercarea aceasta cu aceeaşi graţie pe care a arătat-o în tinereţile sale."

„Şi Absalom?"

„Absalom?

„În câteva ceasuri s-ar putea foarte bine să-mi fie împărat, nu asta vrei să zici?"

„S-ar putea şi asta," răspunse Ţadoc, aproape cu haz.

Natan râse. „Dacă Absalom pune mâna pe scaunul de domnie să aibă cerul milă de toţi Saulii, Davizii *şi* Absalomii din ţinut!

„După judecata mea, tânărul nostru Absalom ar fi un Saul minunat," urmă Natan întorcându-se şi păşind agale prin coridorul lung.

„Da. Un Saul minunat. Pentru că în toate, afară de vârstă şi rang, Absalom este deja un Saul."

Capitolul XXV

„Îţi mulţumesc că ai venit, Ţadoc."

„Împărate!"

„Ești un preot al lui Dumnezeu; mi-ai putea spune o istorie din vremurile de mult trecute?"

„Ce istorie, împărate?"

„Știi istoria lui Moise?"

„O știu."

„Povestește-mi-o."

„E lungă; s-o povestesc toată?"

„Nu, nu toată."

„Atunci care parte?"

„Spune-mi despre răzvrătirea lui Core."

Marele preot privi înspre David cu ochii în flăcări. David își întoarse privirile, la fel de învăpăiate. Cei doi bărbați înțeleseră.

„Îți voi povesti istoria răzvrătirii lui Core și despre purtarea lui Moise în mijlocul acelei răzvrătiri.

„Mulți oameni au auzit istoria lui Moise. El este cea mai înaltă pildă a unuia uns de Domnul. Adevărata stăpânire a lui Dumnezeu se sprijină asupra unui om; mai mult decât atât, asupra inimii pline de căință a unui om. Stăpânirea lui Dumnezeu nu are înfățișare sau rânduială; este doar un om cu inima plină de căință. Moise a fost un astfel de om.

„Core n-a fost un astfel de om, deși a fost văr drept cu Moise. Core a vrut autoritatea pe care o avea Moise. Într-o dimineață liniștită, Core s-a sculat. Nu era nici o neînțelegere în mijlocul poporului lui Dumnezeu în dimineața aceea, dar înainte de sfârșitul zilei el a aflat 252 de bărbați care să cadă la înțelegere cu el în învinuirile lui împotriva lui Moise."

„Se găseau și atunci necazuri în popor, când conducea Moise?" întrebă David.

„Totdeauna sunt necazuri în împărății," răspunse Țadoc. „Totdeauna. Mai mult decât atât, putința de-a vedea acele necazuri este cu adevărat un dar de mic preț."

David zâmbi și întrebă: „Dar, Țadoc, știi c-au fost împărății nedrepte și cârmuitori nedrepți și pretendenți mincinoși care-au cârmuit și-au domnit. Cum poate un popor simplu să știe care e o împărăție cu neajunsuri, dar cârmuită de oameni ai lui Dumnezeu, și care e o împărăție care nu-i vrednică de supunerea oamenilor? Cum poate ști un popor?"

David se opri; își dădu seama că a dat peste ceea ce voia să știe mai mult decât orice. Cu greu, vorbi din nou. „Și împăratul—cum poate el ști? Poate ști dacă el are dreptate? Poate ști dacă învinuirile

sunt de mare însemnătate? Sunt semne?" Ultimele cuvinte ale lui David fură pline de îngrijorare.

„Tu te uiți după vreo listă lăsată din cer, David. Chiar de-ar fi așa o listă, chiar de-ar fi o cale de a ști, oamenii răi tot și-ar orândui împărățiile lor în așa fel ca să se potrivească cu lista! Și dacă ar fi o listă, și un om bun ar împlini-o cu desăvârșire, vor fi cei care vor spune că el n-a împlinit nici măcar una din cerințele înșiruite acolo. Tu iei prea ușor inima omului, David."

„Atunci cum vor ști oamenii?"

„Nu vor ști."

„Vrei să zici că în mijlocul a o sută de glasuri făcând o mie de afirmații, oamenii simpli ai lui Dumnezeu n-au încredințare cu privire la cine este cu adevărat uns să poarte autoritatea lui Dumnezeu?"

„Niciodată nu vor ști pe deplin."

„Atunci cine poate ști?"

„Dumnezeu totdeauna știe—dar El nu spune."

„Atunci nu este nici o nădejde pentru cei ce trebuie să urmeze pe oamenii nevrednici?"

„Nepoții lor vor putea vedea limpede lucrurile. *Ei* vor ști. Dar cei prinși în toată treaba aceasta? Ei nu vor fi niciodată pe deplin încredințați. Totuși, un lucru bun tot va ieși din toate acestea."

„Și anume?"

„După cum nu e nici umbră de îndoială că soarele răsare, tot așa nu există îndoială că inimile oamenilor vor fi încercate. În ciuda afirmațiilor și contra-afirmațiilor, pricinile ascunse din inimile tuturor celor care sunt implicați vor fi dezvăluite. Aceasta poate nu pare însemnat în ochii oamenilor, dar în ochii lui Dumnezeu și a îngerilor asemenea lucruri sunt cruciale. Inima trebuie să iasă la iveală. Dumnezeu va avea grijă de aceasta."

„Disprețuiesc asemenea încercări," răspunse David, obosit. „Nu-mi plac nopți ca acestea. Totuși, se pare că El îmi trimite multe, multe lucruri în viață să încerce inima asta a mea. Încă o dată, în noaptea aceasta, îmi dau seama că inima mea este încercată.

„Țadoc, mai e ceva ce mă necăjește mai presus de orice. Poate că Dumnezeu *a sfârșit-o* cu mine. Nu este vreo cale să știu?"

„Nu mai știu de nici un alt cârmuitor în toată istoria care ar pune măcar întrebarea aceasta, bunule împărat. Până acum, cei mai mulți oameni și-ar fi sfâșiat în bucăți dușmanul, sau cel puțin dușmanul lor închipuit. Dar ca să-ți răspund la întrebare, nu știu de nici o cale cum ai putea ști cu deplină încredințare dacă Dumnezeu a terminat cu tine sau nu."

David oftă și își înăbuși un suspin. „Atunci zi-i mai departe cu istoria. Core a avut 252 de susținători, nu-i așa? Ce s-a întâmplat după aceea?"

„Core s-a apropiat cu ceata lui de Moise și de Aaron. L-a înștiințat pe Moise că n-avea dreptul la toată autoritatea pe care o purta."

„Ei bine, noi evreii suntem statornici, nu-i așa?" râse David.

„Nu, inima omului este statornică, David," răspunse Țadoc.

„Spune-mi, ce răspuns i-a dat Moise lui Core?"

„La patruzeci de ani, Moise fusese un om înfumurat și încăpățânat, cu nimic altfel decât Core. Ce-ar fi putut face la patruzeci de ani, n-aș putea spune. Dar la optzeci de ani, a fost un om frânt. A fost... "

„Cel mai smerit om din câți au trăit vreodată," întrerupse David.

„Omul care poartă toiagul autorității lui Dumnezeu trebuie să fie. Dealtfel, poporul lui Dumnezeu va trăi cu spaima-n sân. Da, un om frânt l-a înfruntat pe Core. Și cred că știi deja ce-a făcut Moise. N-a făcut... nimic."

„Nimic. Ah, ce om!"

„A căzut cu fața la pământ înaintea lui Dumnezeu. Asta-i tot ce-a făcut."

„De ce-a făcut așa, Țadoc?"

„David, dintre toți oamenii, tu ar trebui să știi. Moise a știut că singur Dumnezeu l-a pus să se îngrijească de Israel. Nu era nimic de făcut. Acei 253 de oameni vor pune mâna pe împărăție—sau Dumnezeu îl va sprijini pe Moise. Moise a știut aceasta."

„Oamenilor li s-ar părea greu să imite o asemenea viață, nu-i așa? Un prefăcut n-ar putea juca o asemenea supunere, așa-i? Dar spune-mi, cum l-a sprijinit Dumnezeu pe Moise?"

„Moise le-a spus oamenilor să se întoarcă a doua zi cu cădelnițe și tămâie... și Dumnezeu va hotărî asupra împrejurărilor."

„Așa!" strigă David. „Așa!" sări el din nou și mai tare. „Uneori Dumnezeu *spune*," zise el plin de însuflețire. „Ce s-a-ntâmplat după aceea?"

„Core și doi dintre tovarășii lui au fost înghițiți de pământ. Ceilalți 250 au murit prin..."

„Lasă asta acuma. E de-ajuns să spunem că Moise a fost dovedit a fi într-o poziție de autoritate... de către Dumnezeu! Dumnezeu a *vorbit*! Poporul a știut cine a avut cu adevărat autoritate de la Dumnezeu și în sfârșit Moise a avut tihnă."

„Nu, David. Nu a găsit tihnă, și poporul nu a fost mulțumit cu răspunsul lui Dumnezeu! Chiar a doua zi întreaga adunare a cârtit

împotriva lui Moise și poate că ar fi murit cu toți de n-ar fi fost rugăciunile lui Moise."

„Și oamenii se luptă să ajungă împărați!" David clătină din cap cu nedumerire.

Țadoc se opri, apoi urmă: „David, mi se pare că ești sfâșiat de întrebarea despre ce este autoritate adevărată și ce nu-i. Vrei să știi ce să faci cu o răzvrătire, dacă într-adevăr e o răzvrătire și nu mâna lui Dumnezeu. Mă încred că vei găsi singurul lucru drept de făcut și că-l vei face. Astfel ne vei fi de învățătură tuturor."

Ușa se deschise. Abișai se repezi înăuntru. „Bunule împărat! Fiul tău, carnea și sângele tău, s-a numit *împărat* la Hebron. La prima vedere, se pare că tot Israelul a trecut de partea lui. Are de gând să ia scaunul de domnie. Se îndreaptă către Ierusalim. Unii dintre oamenii tăi cei mai apropiați au trecut de partea lui."

David se îndepărtă. Spuse ceva ca pentru sine, dincolo de auzul celorlalți. „Al treilea împărat al lui Israel? Oare așa vin adevărații cârmuitori ai Împărăției lui Dumnezeu?"

Țadoc, neștiind dacă ar trebui să audă cuvintele lui David sau nu, vorbi.

„Împărate?"

David se întoarse, cu ochii umezi.

„În sfârșit," spuse David încet, „în sfârșit treaba aceasta va fi lămurită. Poate că mâine va mai ști cineva, pe lângă Dumnezeu."

„Poate," spuse Țadoc, „dar poate că nu. Asemenea întrebări pot fi discutate chiar și după ce suntem morți cu toții."

„Și încă aceasta s-ar putea să fie mâine," râse David. „Du-te, Abișai, spune-i lui Ioab. Îl vei găsi în foișorul zidului dinspre răsărit."

Abișai plecă după cum intrase, cu grabă și cu mânie.

„Mă întreb, Țadoc," cugetă David, „dacă un om îl poate forța pe Dumnezeu în așa fel încât El să fie *nevoit* să spună."

Capitolul XXVI

Abișai dădu fuga de-a curmezișul curții prin ușa deschisă de la baza zidului dinspre răsărit și luă în piept scara răsucită. Înăuntru, din capul scărilor, Ioab se uită în jos la Abișai, apucă o făclie și începu să grăbească în jos. În lumina pâlpâitoare a făcliilor, se întâlniră, fiecare cercetând cu luare-aminte fața celuilalt. Abișai vorbi.

„Ai auzit, Ioab?"

„Auzit! E miezul nopţii, şi totuşi jumătate din cetate e trează din pricina veştii. Cum se poate, Abişai!—un fiu împotriva tatălui său!“

„Când împărăţiile sunt lipsite de apărare, oamenii văd lucruri ciudate,“ răspunse Abişai, privind în depărtare.

„Şi vor jertfi orice să-şi mulţumească ambiţia,“ adăugă Ioab cu mânie. „Tu ce crezi despre aceste lucruri, Abişai?“

„Ce cred eu?“ răspunse Abişai, potrivind mânia lui Ioab cu propria lui mânie. „Asta! Absalom n-are nici o autoritate în împărăţie. Nu deţine nici o putere, nici un rang, şi totuşi s-a ridicat să dezbine împărăţia. Şi-a ridicat mâna chiar împotriva unsului Domnului—împotriva lui David! David, care niciodată n-a făcut şi nici n-a vorbit vreodată vreun cuvânt de rău împotriva lui.

„Ce cred eu?“ Glasul lui Abişai se ridică tot mai sus. „Asta cred: Dacă Absalom, care nu are nici o autoritate, va săvârşi fapta aceasta; dacă Absalom, care-i un nimic, va dezbina chiar împărăţia lui Dumnezeu;“ Glasul lui se rostogoli acum ca tunetul: „măi, dacă Absalom va face aceste lucruri rele *acum*, atunci, în numele judecăţii sănătoase, ce ar putea face omul acesta dacă ar fi *împărat?*“

Capitolul XXVII

David şi Ţadoc erau încă o dată singuri.

„Şi acum ce vei face, David? În tinereţea ta n-ai vorbit un cuvânt împotriva unui împărat nevrednic. Ce vei face acum cu un tânăr la fel de nevrednic?“

„După cum am spus,“ răspunse David, „acestea sunt vremurile pe care le urăsc cel mai mult, Ţadoc. Totuşi, împotriva oricărei judecăţi, îmi cercetez mai întâi inima şi hotărăsc împotriva intereselor ei. Voi face ce-am făcut sub Saul. Voi lăsa soarta Împărăţiei cu totul în mâinile lui Dumnezeu. Poate că El a sfârşit-o cu mine. Poate am păcătuit prea mult şi nu mai sunt vrednic să cârmuiesc. Numai Dumnezeu ştie dacă asta-i adevărat, şi se pare că El n-o să spună.“ Apoi, încleştându-şi pumnul, şi totuşi cu o urmă de umor strâmb în glas, adăugă cu însufleţire: „însă astăzi voi da loc larg împrejurărilor, ca acest Dumnezeu al nostru, care nu vrea să spună, să poată fi găsit. Nu ştiu de nici o altă cale prin care să fac să se petreacă o asemenea întâmplare nemaipomenită, decât prin a nu face *nimic!* Scaunul de domnie nu-i al meu. Nici să-l am, nici să-l iau, nici să-l apăr şi nici să-l ţin.

„Voi părăsi cetatea. Scaunul de domnie e al Domnului. Tot așa și împărăția. Nu-L voi împiedica pe Dumnezeu. Nici o piedică, nici o lucrare din partea mea nu stă în locul dintre Dumnezeu și voia Lui. Nu este nici o stavilă împotriva voii Lui. Dacă nu-i să fiu împărat, Dumnezeului nostru nu-i va fi greu să-l facă pe Absalom împărat al lui Israel. Acum este cu putință. Dumnezeu va fi Dumnezeu!“

Adevăratul împărat se întoarse și păși în liniște afară din odaia scaunului de domnie, afară din palat, afară din cetate. Merse și merse...

În piepturile tuturor oamenilor a căror inimi sunt neprihănite.

Ei bine, dragă cititorule, a venit vremea să ne luăm încă o dată rămas bun. Te voi lăsa gândurilor și cugetării asupra motivelor ascunse ale inimii tale.

O, apropó, actorii lucrează la o povestire de dragoste. Poate că o vom putea vedea împreună când va fi jucată.

Atunci trag nădejde că, prin mila lui Dumnezeu, ne vom întâlni din nou.